SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 25. oktobra 2011 *

V zadevi T-190/08,

**Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK)** s sedežem v Čeljabinsku (Rusija),

**Kuzneckie ferrosplavy OAO (KF)** s sedežem v Novokuznetsku (Rusija),

ki ju zastopa P. Vander Schueren, odvetnik,

tožeči stranki,

proti

**Svetu Evropske unije**, ki ga je sprva zastopal J.-P. Hix, nato J.-P. Hix in B. Driessen, zastopnika, sprva skupaj z G. Berrischem in G. Wolfom, nato z G. Berrischem, odvetnikoma,

tožena stranka,

* Jezik postopka: angleščina.

ob intervenciji

**Evropske komisije**, ki sta jo sprva zastopala H. van Vliet in K. Talabér-Ritz, nato H. van Vliet in M. França, zastopniki,

intervenientka,

zaradi predloga za razglasitev delne ničnosti Uredbe Sveta (ES) št. 172/2008 z dne 25. februarja 2008 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz fero-silicija s poreklom iz Ljudske republike Kitajske, Egipta, Kazahstana, Nekdanje jugoslovanske republike Makedonije in Rusije (UL L 55, str. 6), v delu, v katerem se nanaša na tožeči stranki,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi I. Pelikánová, predsednica, K. Jürimäe (poročevalka), sodnica, in S. Soldevila Fragoso, sodnik,

sodni tajnik: N. Rosner, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 18. maja 2010

izreka naslednjo

**Sodbo**

**Dejansko stanje**

1 Tožeči stranki, Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (v nadaljevanju: CHEMK) in Kuzneckie ferrosplavy OAO (v nadaljevanju: KF), sta družbi s sedežem v Rusiji, katerih dejavnost je proizvodnja ferosilicija. V času obravnavanega dejanskega stanja je prodaja teh družb v Evropsko skupnost potekala prek povezanih družb.

2 Na podlagi pritožbe, ki jo je 16. oktobra 2006 vložilo združenje Euroalliages (združenje industrije železnih litin), je Komisija Evropskih skupnosti začela protidampinški postopek glede uvoza ferosilicija s poreklom iz Nekdanje jugoslovanske republike Makedonije, Kitajske, Egipta, Kazahstana in Rusije, in sicer v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dumpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 10, str. 45), kakor je bila spremenjena (v nadaljevanju: osnovna uredba) (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL L 343, str. 51, in popravek v UL 2010, L 7, str. 22)), in zlasti v skladu s členom 5 osnovne uredbe (postal člen 5 Uredbe št. 1225/2009). Obvestilo o začetku postopka je bilo objavljeno v *Uradnem listu Evropske Unije* z dne 30. novembra 2006 (UL C 291, str. 34). Preiskava

dampinga in škode je zajemala obdobje od vključno 1. oktobra 2005 do 30. septembra 2006 (v nadaljevanju: obdobje preiskave). Preučitev gibanj v okviru analize škode je zajemala obdobje od januarja 2003 do konca obdobja preiskave (v nadaljevanju: obravnavano obdobje).

3 Tožeči stranki in njune povezane družbe so v okviru tega postopka 15. januarja 2007 vložile odgovore na protidampinški vprašalnik Komisije. Istega dne so predstavile tudi svoje navedbe v zvezi s škodo, vzročno zvezo med zatrjevano škodo in spornim uvozom ter zakonitostjo začetka protidampinškega postopka (v nadaljevanju: navedbe v zvezi s škodo).

4 Komisija je med 2. in 7. majem 2007 v prostorih tožečih strank in njunih povezanih družb preverila podatke, ki so jih predložile.

5 V prostorih Komisije je bilo 5. junija 2007 opravljeno zaslišanje, na katerem sta tožeči stranki predstavili svoje stališče v zvezi s škodo, vzročno zvezo med to škodo in dampinškim uvozom ter zakonitostjo odločbe o začetku protidampinškega postopka. Tožeči stranki sta na zaslišanju v zvezi z vzročno zvezo ponovno poudarili pomen povpraševanja po jeklu in proizvodnih stroškov, posebej stroškov energije, in prostovoljno odločitev nekaterih proizvajalcev Skupnosti, da se usmerijo v izdelavo drugih izdelkov ter da, v nekaterih primerih, nehajo proizvajati ferosilicij.

6 Komisija je 29. avgusta 2007 objavila Uredbo (ES) št. 994/2007 z dne 28. avgusta 2007 o uvedbi protidampinške dajatve na uvoz fero-silicija s poreklom iz Ljudske republike Kitajske, Egipta, Kazahstana, Nekdanje jugoslovanske republike Makedonije in Rusije (UL L 223, str. 1, v nadaljevanju: začasna uredba). Z njo je bila med drugim uvedena

začasna protidampinška dajatev, katere stopnja je bila za izdelke tožečih strank določena na 22,8 %.

7 Komisija je z dopisom z dne 30. avgusta 2007 tožečima strankama sporočila bistvena dejstva in premisleke, na podlagi katerih so bili sprejeti začasni ukrepi (v nadaljevanju: dokument o začasnem razkritju). Komisija je z dopisom z dne 10. septembra 2007 tožečima strankama poslala dopolnitev dokumenta o začasnem razkritju, ki se je nanašala predvsem na vprašanje zakonitosti začetka protidampinškega postopka (v nadaljevanju: dodatni dokument o začasnem razkritju).

8 Tožeči stranki sta 1. oktobra 2007 vložili pripombe na dokument o začasnem razkritju in dodatni dokument o začasnem razkritju. V njih sta ponovili svoje trditve v zvezi z ugotovitvijo škode, obstojem vzročne zveze med to škodo in dampinškim uvozom ter zakonitostjo začetka protidampinškega postopka. Poleg tega sta trdili, po eni strani, da je bil izračun izvozne cene napačen, ker je bil dobiček povezanega uvoznika, uporabljen pri tem izračunu, precenjen, in, po drugi strani, da sta bili „diskriminirani“, ker je bil dokument o začasnem razkritju vnaprej posredovan družbi Silmak Ltd, proizvajalcu ferosilicija s sedežem v Nekdanji jugoslovanski republiki Makedoniji.

9 Komisija je 18. decembra 2007 na tožeči stranki naslovila dopis z bistvenimi dejstvi in premisleki, na podlagi katerih je nameravala priporočiti uvedbo dokončnih ukrepov (v nadaljevanju: dokument o končnem razkritju). Dokument o končnem razkritju je vseboval prilogo, ki se je nanašala posebej na CHEMK (v nadaljevanju: dokument o končnem razkritju glede CHEMK). Komisija je v dokumentu o končnem razkritju

vztrajala pri svojih ugotovitvah glede škode in vzročne zveze. V zvezi z izračunom izvozne cene je pojasnila, da je popravila dobiček, uporabljen za oblikovanje te cene, tako da se ni več oprla na dobiček uvoznika, povezanega s tožečima strankama, ampak na domnevni dobiček nepovezanega uvoznika. Vendar pa Komisija v dokumentu o končnem razkritju ni obdelala vprašanja zakonitosti začetka protidampinškega postopka in problematike predčasnega razkritja dokumenta o začasnem razkritju družbi Silmak, ki sta jo izpostavili tožeči stranki.

10 Tožeči stranki sta vložili pripombe na dokument o končnem razkritju z dopisom z dne 7. januarja 2008, naslovljenim na Komisijo. Enako kot v pripombah na dokument o začasnem razkritju sta bistvene poudarke namenili problematiki ugotovitve škode ter vzročne zveze med zatrjevano škodo in dampinškim uvozom. Poleg tega sta v njem oporekali novemu načinu izračuna dobička, ki naj bi se upošteval pri oblikovanju izvozne cene.

11 Tožeči stranki sta 8. februarja 2008 v skladu s členom 14(4) osnovne uredbe (postal člen 14(4) Uredbe št. 1225/2009) Komisiji predložili predlog za odlog protidampinških ukrepov.

12 Svet Evropske unije je 25. februarja 2008 sprejel Uredbo (ES) št. 172/2008 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz fero-silicija s poreklom iz Ljudske republike Kitajske, Egipta, Kazahstana, Nekdanje jugoslovanske republike Makedonije in Rusije (UL L 55, str. 6, v nadaljevanju: izpodbijana uredba). V skladu s členom 1 izpodbijane uredbe je stopnja dokončne protidampinške dajatve, ki se uporablja za neto ceno franko meja Skupnosti, pred plačilom dajatve, za izdelke, ki jih proizvajata tožeči stranki, 22,7 %.

13 Komisija je z dopisom z dne 28. februarja 2008 zavrnila predlog tožečih strank za odlog ukrepov.

**Postopek in predlogi strank**

14 Tožeči stranki sta 14. maja 2008 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili to tožbo. S tožbo se ne predlaga le razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe, ampak podredno tudi razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 28. februarja 2008, s katero je bil zavrnjen predlog za odlog protidampinških ukrepov, ki sta ga tožeči stranki naslovili na Komisijo z dopisom z dne 8. februarja 2008. Tožba je bila vložena proti Svetu in Komisiji.

15 Tožeči stranki sta z ločenim aktom 30. maja 2008 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili predlog za sprejetje ukrepov procesnega vodstva in pripravljalnih ukrepov.

16 Komisija je z ločenim aktom 19. septembra 2008 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ugovor nedopustnosti glede predloga za razglasitev ničnosti njene odločbe z dne 28. februarja 2008. Komisija je z ločenim aktom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča istega dne, predlagala intervencijo v podporo predlogom Sveta v tej zadevi, če bi bila tožba razglašena za nedopustno v delu, v katerem se nanaša na to odločbo.

17 Tožeči stranki sta z ločenim aktom 12. januarja 2009 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili pripombe na ta ugovor nedopustnosti.

18 Splošno sodišče (drugi senat) je s sklepom z dne 12. maja 2009 v zadevi CHEMK in KF proti Svetu in Komisiji (T-190/08, neobjavljen v ZOdl.) tožbo kot nedopustno zavrglo v delu, v katerem se nanaša na odločbo Komisije z dne 28. februarja 2008. V istem sklepu je Splošno sodišče dovolilo intervencijo Komisije v podporo predlogom Sveta.

19 Komisija je z dopisom z dne 26. junija 2009 obvestila Splošno sodišče, da se odpoveduje vložitvi intervencijske vloge, vendar se bo udeležila obravnave.

20 Tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj:

– izpodbijano uredbo v delu, v katerem se nanaša nanju, razglasi za nično;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

21 Svet ob intervenciji Komisije Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

## Pravo

22 Tožeči stranki v utemeljitev tožbe navajata pet razlogov. V prvem izpodbijata določitev izvozne cene. Drugi tožbeni razlog se nanaša na ponudbo cenovne zaveze družbe Silmak. V tretjem tožbenem razlogu tožeči stranki izpodbijata ugotovitev škode. V četrtem izpodbijata ugotovitev vzročne zveze med dampinškim uvozom in škodo. Nazadnje, v petem tožbenem razlogu, pa očitata Komisiji, da ni ugodila njuni zahtevi za posredovanje dodatnih nezaupnih podatkov v zvezi s pritožbo.

### 1. *Prvi tožbeni razlog: uporaba hipotetičnega dobička pri oblikovanju izvozne cene*

#### *Prvi del prvega tožbenega razloga: napačna uporaba prava pri razlagi člena 2(9) osnovne uredbe*

##### Trditve strank

23 Tožeči stranki zatrjujeta, da je Svet napačno uporabil pravo pri razlagi člena 2(9) osnovne uredbe (postal člen 2(9) Uredbe št. 1225/2009), ker je štel, da mora na podlagi tega člena uporabiti hipotetični dobiček nepovezanih uvoznikov, ne pa dejanskega

dobička povezanega uvoznika. Po mnenju tožečih strank – čeprav člen 2(9) osnovne uredbe ne določa posebnega načina za ugotovitev razumnega dobička – ta določba Svetu ne prepoveduje uporabiti dejanski dobiček povezanih uvoznikov, kot naj bi kazala predhodna praksa te institucije. Vsekakor pa naj člen 2(9) osnovne uredbe in zatrjevana predhodna praksa Svetu pravno ne bi preprečevala uporabe dobička nepovezanih uvoznikov.

24 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

25 Najprej je treba spomniti, da je v členu 2(8) osnovne uredbe (postal člen 2(8) Uredbe št. 1225/2009) določeno, da je izvozna cena cena, ki je bila dejansko plačana ali ki se plačuje za izdelek, ko se ta izvozi iz države izvoznice v Skupnost. V skladu s členom 2(9), prvi pododstavek, osnovne uredbe (postal člen 2(9), prvi pododstavek, Uredbe št. 1225/2009) se v primerih, ko izvozne cene ni ali se zdi, da je nezanesljiva zaradi kake povezave ali kompenzacijskega dogovora med izvoznikom in uvoznikom iz tretje države, izvozna cena lahko računsko določi na podlagi cene, po kateri so uvoženi izdelki prvič preprodani neodvisnemu kupcu, ali, če se izdelki ne preprodajajo neodvisnemu kupcu ali se ne preprodajajo v enakem stanju, kot so bili uvoženi, na kateri koli razumni osnovi.

26 Iz člena 2(9) osnovne uredbe je torej razvidno, da lahko Komisija in Svet štejeta, da izvozna cena ni zanesljiva v dveh primerih, in sicer pri povezavi med izvoznikom in uvoznikom ali tretjim ali pri kompenzacijskem dogovoru med izvoznikom in uvoznikom ali tretjim. Razen v teh primerih se morajo institucije – če izvozna cena obstaja – opreti nanjo za določitev dampinga (sodba Splošnega sodišča z dne 21. novembra 2002 v zadevi Kundan in Tata proti Svetu, T-88/98, Recueil, str. II-4897, točka 49).

27 Opozoriti je treba tudi, da se v skladu s členom 2(9), drugi pododstavek, osnovne uredbe (postal člen 2(9), drugi pododstavek, Uredbe št. 1225/2009), če se izvozna cena računsko določi na podlagi cene za prvega neodvisnega kupca ali na drugi razumni podlagi, naredi prilagoditev za vse stroške, plačane med uvozom in preprodajo, kakor tudi za nastale dobičke, da bi se ugotovila zanesljiva izvozna cena na ravni meja Skupnosti. Člen 2(9), tretji pododstavek, osnovne uredbe (postal člen 2(9), tretji pododstavek, Uredbe št. 1225/2009) določa, da postavke, za katere se delajo prilagoditve, vsebujejo razumno stopnjo za prodajne, splošne in upravne stroške ter dobiček.

28 Čeprav člen 2(9) osnovne uredbe določa prilagoditev iz naslova dobička, ta določba ne predpisuje, kot opozarjajo stranke, načina izračuna ali ugotovitve tega dobička. Določba zgolj opozarja na razumnost dobička, ki je predmet prilagoditve.

29 V skladu s sodno prakso je mogoče ob povezavi med proizvajalcem in uvoznikom v Skupnosti tak razumen dobiček izračunati ne na podlagi podatkov, ki izvirajo od povezanega uvoznika in na katere lahko ta povezava vpliva, ampak na podlagi tistih, ki izvirajo od neodvisnega uvoznika (glej glede člena 2(8)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2176/84 z dne 23. julija 1984 o zaščiti proti dampinškemu ali subvencioniranemu

uvozu iz držav, ki niso članice Evropske gospodarske skupnosti (UL L 201, str. 1), ki je v bistvu enak členu 2(9) osnovne uredbe, sodbi Sodišča z dne 5. oktobra 1988 v združenih zadevah Silver Seiko in drugi proti Svetu, 273/85 in 107/86, Recueil, str. 5927, točka 25, in v združenih zadevah Canon in drugi proti Svetu, 277/85 in 300/85, Recueil, str. 5731, točka 32).

30 Zato je glede na povedano člen 2(9) osnovne uredbe treba razlagati tako, da instituciji dopušča izbiro med uporabo dejanskega dobička povezanega uvoznika in uporabo hipotetičnega dobička nepovezanih uvoznikov, pri čemer se zahteva edino to, da je navedeni dobiček razumen.

31 Trditev tožečih strank, v skladu s katero je Svet napačno uporabil pravo pri razlagi člena 2(9) osnovne uredbe, je treba preučiti ob upoštevanju teh načel.

32 Najprej je treba opozoriti, da med strankami ni sporno, da je prodaja ferosilicija, ki sta ga proizvedli tožeči stranki, v obdobju preiskave potekala s posredovanjem povezanih družb. Zato instituciji nista biti zavezani dolžnosti iz člena 2(8) osnovne uredbe, da se opreta na dejansko izvozno ceno, torej ceno, ki je bila dejansko plačana za izdelek, ko je bil ta izvožen iz države izvoznice v Skupnost. Nasprotno, v obravnavanem primeru je bilo mogoče uporabili člen 2(9) osnovne uredbe, to je oblikovanje izvozne cene, kar pomeni tudi, da sta instituciji lahko izbrali kakršen koli način, ki omogoča ugotovitev razumnega dobička.

33 Dalje je treba ugotoviti, da tožeči stranki tej ugotovitvi ne oporekata. Nasprotno, trdita, da bi se lahko instituciji odločili za hipotetični dobiček neodvisnega uvoznika ali za dejanski dobiček povezanega uvoznika. Vendar pa menita – kot sta pojasnili v odgovoru na vprašanje, ki ga je zastavilo Splošno sodišče v okviru ukrepov procesnega vodstva – da iz izrazov, ki sta jih uporabili instituciji v točki 41 dokumenta o končnem razkritju in uvodni izjavi 41 izpodbijane uredbe, izhaja, da sta instituciji šteli, da morata v skladu s členom 2(9) osnovne uredbe pri izračunu izvozne cene uporabiti hipotetični dobiček neodvisnega uvoznika.

34 Splošno sodišče meni, da navedbe tožečih strank niso podprte z izrazi iz točke 41 dokumenta o končnem razkritju in uvodne izjave 41 izpodbijane uredbe. Instituciji v njima namreč trdita, da mora v skladu z ustaljeno prakso dobiček, ki ga je treba uporabiti, temeljiti na tistem, ki ga ustvarijo neodvisni uvozniki. Taka trditev ne pomeni obveznosti uporabe hipotetičnega dobička neodvisnega uvoznika. Pomeni le preprosto sklicevanje na prakso institucij, v skladu s katero se navedeni dobiček splošno uporablja za izračun izvozne cene, če obstaja povezava med izvoznikom in uvoznikom.

35 Takšna razlaga točke 41 dokumenta o končnem razkritju in uvodne izjave 41 izpodbijane uredbe, v skladu s katero sta se instituciji želeli sklicevati zgolj na uporabo, ki se – odvisno od okoliščin – upošteva ali pa ne, je podprta s predhodno prakso institucij, kakor jo v svojih vlogah opisujeta sami tožeči stranki. Tako se tam sklicujeta na Uredbo Sveta (EGS) št. 374/87 z dne 5. februarja 1987 o dokončnem pobiranju zneskov začasne dajatve in uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz ležajev s poreklom iz Japonske (UL L 35, str. 32), v kateri je Svet za oblikovanje izvozne cene uporabil dejanski dobiček povezanih uvoznikov.

36 Glede na zgoraj navedeno je treba skleniti, da v obravnavanem primeru uporaba hipotetičnega dobička nepovezanih uvoznikov ne izhaja iz dejstva, da bi se instituciji k temu šteli zavezani, temveč iz tega, da sta se odločili uporabiti dobiček nepovezanih uvoznikov, saj je bil dobiček povezanega uvoznika popačen s transferno ceno med povezanimi družbami.

37 Iz tega izhaja, da – v nasprotju s tem, kar trdita tožeči stranki – v zvezi s tem pravo ni bilo napačno uporabljeno.

38 Zaradi celovitosti presoje je treba spomniti, da imajo institucije v skladu z ustaljeno sodno prakso glede ukrepov trgovinske zaščite široko diskrecijsko pravico, tako da sta sodišči Unije poklicani za izvrševanje zgolj omejenega sodnega nadzora (sodbi Splošnega sodišča z dne 29. januarja 1998 v zadevi Sinochem proti Svetu, T-97/95, Recueil, str. II-85, točka 51, in z dne 17. julija 1998 v zadevi Thai Bicycle proti Svetu, T-118/96, Recueil, str. II-2991, točki 32 in 33). Določitev razumnega dobička pri uporabi te sodne prakse ni izjema, saj je nujno povezana z zapletenimi ekonomskimi presojami (glej po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 30. marca 2000 v zadevi Miwon proti Svetu, T-51/96, Recueil, str. II-1841, točka 42, in zgoraj v točki 26 navedeno sodbo Kundan in Tata proti Svetu, točka 50).

39 V okviru tega dela prvega tožbenega razloga se tožeči stranki omejujeta na zatrjevanje, da je Svet pri razlagi člena 2(9) osnovne uredbe napačno uporabil pravo, ker je zmotno štel, da mora uporabiti hipotetični dobiček neodvisnih uvoznikov, čeprav ta določba ne prepoveduje uporabe dejanskega dobička povezanih uvoznikov, nikjer pa ne poskušata prikazati, da sta instituciji storili očitno napako pri presoji, ko sta se dejansko odločili, da uporabita tak hipotetični dobiček, in ne dejanskega dobička povezanega uvoznika.

40 Iz tega je razvidno, da je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

*Drugi del prvega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve*

Trditve strank

41 Tožeči stranki zatrjujeta, da je Svet kršil obveznost obrazložitve iz člena 253 ES, ker naj bi brez ustrezne utemeljitve odločil, da ne bo uporabil dejanskega dobička z njima povezanega uvoznika in da bo izvozno ceno oblikoval na podlagi hipotetičnega dobička, ki naj bi ga dosegel neodvisen uvoznik.

42 Po eni strani naj Svet namreč nikoli ne bi obvestil tožečih strank o razlogih, iz katerih je štel, da je dejansko ustvarjeni dobiček z njima povezanega uvoznika manj razumen od hipotetičnega dobička, ugotovljenega na podlagi dobičkov nepovezanih uvoznikov. Po drugi strani naj preprosto sklicevanje Sveta na njegovo predhodno prakso uporabe hipotetičnega dobička, določenega glede na dobiček nepovezanih uvoznikov, ne bi pomenilo zadostne obrazložitve v smislu člena 253 ES.

43 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

44 Iz sodne prakse izhaja, da mora biti iz obrazložitve, ki se zahteva s členom 253 ES, jasno in nedvoumno razvidno sklepanje organa Unije, ki je avtor izpodbijanega akta, da se lahko zainteresirane osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in branijo svoje pravice ter da lahko sodišče Unije izvaja svoj nadzor (sodba Sodišča z dne 30. septembra 2003 v zadevi Eurocoton in drugi proti Svetu, C-76/01 P, Recueil, str. I-10091, točka 88, in sodba Splošnega sodišča z dne 12. oktobra 1999 v zadevi Acme proti Svetu, T-48/96, Recueil, str. II-3089, točka 141).

45 V zvezi s tem je treba pojasniti, da Svetu v obrazložitvi uredbe ni treba odgovoriti na vse dejanske in pravne navedbe zadevnih strank med upravnim postopkom (sodba Splošnega sodišča z dne 20. oktobra 1999 v zadevi Swedish Match Philippines proti Svetu, T-171/97, Recueil, str. II-3241, točka 82). Poleg tega se ne zahteva, da so v obrazložitvi navedeni vsi upoštevni pravni in dejanski elementi, ker je treba zahteve po obrazložitvi presojati zlasti glede na okoliščine akta in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (sodba Splošnega sodišča z dne 28. septembra 1995 v zadevi Ferchimex proti Komisiji, T-164/94, Recueil, str. II-2681, točka 118). Zadostuje, da Svet navede dejstva in pravne preudarke, ki imajo za uredbo bistven pomen (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 18. septembra 1996 v zadevi Asia Motor France in drugi proti Komisiji, T-387/94, Recueil, str. II-961, točki 103 in 104).

46 V obravnavanem primeru je Svet v uvodni izjavi 41 izpodbijane uredbe in v točki 41 dokumenta o končnem razkritju pojasnil, prvič, da je bil dobiček, uporabljen za oblikovanje izvozne cene v začasni fazi, dobiček zadevnega povezanega uvoznika, drugič, da mora – skladno z ustaljeno prakso institucij Unije – uporabljeni znesek dobička temeljiti na dobičku, ki ga dosežejo nepovezani uvozniki, in, tretjič, da je bilo dobiček, ki se je uporabil v začasni fazi, torej treba popraviti, kar je vodilo k rahlemu

povečanju uporabljenega dobička, medtem kot sta tožeči stranki trdili, da je raven dobička precenjena.

47 V nasprotju s tem, kar trdita tožeči stranki, iz uvodne izjave 41 izpodbijane uredbe in točke 41 dokumenta o končnem razkritju jasno in nedvoumno izhaja, da je odločitev institucij iz faze sprejetja dokončnih protidampinških ukrepov, da ne bosta uporabili dejanskega dobička uvoznika, povezanega s tožečima strankama, in da bosta izvozno ceno oblikovali na podlagi hipotetičnega dobička, ki bi ga dosegel neodvisen uvoznik, neposredna posledica povezave med tožečima strankama in njunim uvoznikom. S tem, da sta to naredili, sta instituciji tožečima strankama sporočili, da mislita, da je razumneje uporabiti hipotetični dobiček nepovezanih uvoznikov kot dobiček povezanega uvoznika.

48 Poleg tega je treba navesti, da sta tožeči stranki v pripombah na dokument o končnem razkritju oporekali odločitvi institucij, da uporabita hipotetični dobiček, s čimer sta pokazali, da popolnoma razumeta sklepanje institucij in da jima je omogočena obramba njunih pravic. Zlasti sta, prvič, obrazložili, zakaj sta šteli, da v obravnavanem primeru uporaba dobička nepovezane družbe ni primerna. Drugič, pojasnili sta, da je dejanski dobiček povezanega uvoznika zanesljiv in primeren. Tretjič, trdili sta, da kljub ustaljeni praksi Komisije, da uporabi hipotetični dobiček neodvisnega uvoznika, nobena določba osnovne uredbe ne nasprotuje temu, da bi Komisija uporabila dejanski dobiček povezane družbe.

49 Drugi del prvega tožbenega razloga je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

*Tretji del prvega tožbenega razloga: kršitev pravice tožečih strank do obrambe*

Trditve strank

50 Tožeči stranki trdita, da je Svet kršil njuno pravico do obrambe, ker zaradi neobstoja obrazložitve nista mogli primerno braniti svojih interesov. Tako naj Svet tožečima strankama pred vložitvijo odgovora na tožbo ne bi nikoli omogočil predstavitve njunih pripomb glede svoje argumentacije v utemeljitev uporabe hipotetičnega dobička. Zlasti naj bi Svet šele v fazi odgovora na tožbo pojasnil naravo napake pri določitvi dejanskega dobička, do katere je prišlo v fazi začasne uredbe, napake, o kateri naj bi bili tožeči stranki obveščeni šele 3. marca 2008, po sprejetju izpodbijane uredbe.

51 Svet ob podpori Komisije izpodbija argumentacijo tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

52 Iz sodne prakse izhaja, da zahtev, ki izhajajo iz spoštovanja pravice do obrambe, ni treba upoštevati samo med postopki, ki lahko privedejo do naložitve kazni, ampak tudi v postopkih preiskave pred sprejetjem protidampinških uredb, ki lahko neposredno in posamično zadevajo zadevna podjetja in imajo za njih neugodne posledice (sodba Sodišča z dne 27. junija 1991 v zadevi Al-Jubail Fertilizer proti Svetu, C-49/88,

Recueil, str. I-3187, točka 15). Zlasti mora biti zainteresiranim podjetjem med upravnim postopkom omogočeno, da primerno predstavijo svoje stališče o resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin ter o dokazih, na katerih temelji trditev Komisije o obstoju dampinga in škode, ki naj bi s tem nastala (zgoraj navedena sodba Al-Jubail Fertilizer proti Svetu, točka 17).

53 To, ali je Svet kršil pravico tožečih strank do obrambe, je treba preveriti ob upoštevanju zgoraj navedenega.

54 Prvič, v zvezi z navedbo tožečih strank, v skladu s katero naj jima Svet pred odgovorom na tožbo nikoli ne bi omogočil predstavitve njunih pripomb glede svoje argumentacije v utemeljitev uporabe hipotetičnega dobička, je treba spomniti, kot je bilo navedeno v točkah 47 in 48 zgoraj, da je v točki 41 dokumenta o končnem razkritju in uvodni izjavi 41 izpodbijane uredbe jasno in nedvoumno navedeno, da je bila odločitev institucij, da ne bosta uporabili dejanskega dobička uvoznika, povezanega s tožečima strankama, neposredna posledica povezave med tožečima strankama in njunim uvoznikom. Poleg tega sta tožeči stranki v pripombah na dokument o končnem razkritju oporekali odločitvi institucij, da uporabita hipotetični dobiček. Iz tega izhaja, da je bilo tožečima strankama ne le omogočeno, da primerno predstavita stališče o hipotetičnem dobičku, ampak da sta to tudi storili.

55 Glede trditve tožečih strank, v skladu s katero naj jima Svet pred odgovorom na tožbo ne bi dal nikakršnega pojasnila o naravi napake, do katere je prišlo pri določitvi dejanskega dobička, je treba navesti, da je bil pri uvedbi začasnih protidampinških ukrepov

za oblikovanje izvozne cene uporabljen dejanski dobiček. Nasprotno pa je iz uvodne izjave 41 izpodbijane uredbe razvidno, da je bil v fazi uvedbe dokončnih protidampinških ukrepov uporabljen hipotetični dobiček. Tožeči stranki pa nista dokazali, v čem naj bi bila pojasnila, za katera štejeta, da sta jih prejeli prepozno, pomembna za obrambo njunih interesov pri sprejetju izpodbijane uredbe.

56 Iz tega izhaja, da ni prišlo do kršitve pravice tožečih strank do obrambe.

57 Torej je treba tretji del prvega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

*Četrti del prvega tožbenega razloga: kršitev načela dobrega upravljanja*

Trditve strank

58 Tožeči stranki v repliki trdita, da je Svet kršil dolžnost skrbnega ravnanja in načelo dobrega upravljanja. Iz odgovora na tožbo naj bi bilo razvidno, da je Svet storil očitno

napako pri presoji, ki naj je tožeči stranki ne bi mogli izpodbijati, ker naj Svet ne bi pravočasno preučil njunih trditev.

59 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

60 V skladu s členom 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča, ki se na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta in člena 44(1)(c) in (d) Poslovnika Splošnega sodišča uporablja za Splošno sodišče, morajo biti v vsaki tožbi navedeni predmet postopka, predlogi tožeče stranke ter kratek povzetek tožbenih razlogov. Te navedbe morajo biti dovolj jasne in natančne, da se toženi stranki omogoči priprava obrambe in Splošnemu sodišču odločitev o tožbi. Za zagotovitev pravne varnosti in učinkovito izvajanje sodne oblasti morajo, da je tožba dopustna, bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih ta temelji, izhajati vsaj na kratko, vendar koherentno in razumljivo, iz besedila same tožbe (sodbi Splošnega sodišča z dne 6. maja 1997 v zadevi Guérin automobiles proti Komisiji, T-195/95, Recueil, str. II-679, točka 20, in z dne 3. februarja 2005 v zadevi Chiquita Brands in drugi proti Komisiji, T-19/01, ZOdl., str. II-315, točka 64).

61 Dejanski in pravni elementi, na katere se sklicujeta tožeči stranki v utemeljitev tega očitka, iz njunih vlog ne izhajajo na razumljiv način. Tako trdita, da jima – ker Svet njunih navedb ni preučil pravočasno – ni bilo omogočeno, da ugovarjata očitno napako pri presoji. Vendar pa ne pojasnita, na katere navedbe se sklicujeta in za kakšno očitno napako pri presoji gre.

62 Torej je treba četrti del prvega tožbenega razloga zavrniti kot nedopusten in zato zavrniti prvi tožbeni razlog v celoti.

2. *Drugi tožbeni razlog: cenovna zaveza, ki jo je ponudila družba Silmak*

*Prvi del drugega tožbenega razloga: kršitev načela enakega obravnavanja*

Trditve strank

63 Tožeči stranki zatrjujeta, da je Svet kršil načelo enakega obravnavanja, ker je dokument o začasnem razkritju vnaprej posredoval družbi Silmak in ji s tem omogočil, da je ponudila cenovno zavezo. Navajata, da Svet njima ni sočasno posredoval tega dokumenta, čeprav sta bili v enakem položaju kot družba Silmak. Poleg tega zatrjujeta, da v skladu s sodbo Sodišča z dne 11. julija 1990 v zadevi Sermes (C-323/88, Recueil, str. I-3027, točki 46 in 47) „diskriminacija“ ne more biti upravičena na podlagi razlik v pravnem položaju zadevnih strank, razen če obstaja zakonska podlaga, ki upravičuje te razlike. Svet pa naj bi se skliceval na ustaljeno prakso, in ne na pravni akt.

64 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

65 Z načelom enakega obravnavanja je prepovedano, prvič, različno obravnavanje primerljivih položajev in, drugič, enako obravnavanje različnih položajev, razen če je tako obravnavanje objektivno upravičeno (sodba Sodišča z dne 27. januarja 2005 v zadevi Europe Chemi-Con (Nemčija) proti Svetu, C-422/02 P, Recueil, str. I-791, točka 33).

66 Splošno sodišče v zvezi s tem meni, da za tožeči stranki in družbo Silmak ni mogoče šteti, da so v primerljivih položajih.

67 Spomniti je namreč treba, da Svet v svojih vlogah pojasnjuje, da sta instituciji ravnali v skladu z načeli, navedenimi v sklepih Evropskega sveta, ki je zasedal v Essnu (Nemčija) 9. in 10. decembra 1994, in členu 36(2) Stabilizacijsko-pridružitvenega sporazuma med Evropskimi skupnostmi in njihovimi državami članicami na eni strani ter Nekdanjo jugoslovansko republiko Makedonijo na drugi strani (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 54, str. 3, v nadaljevanju: stabilizacijsko-pridružitveni sporazum). Na podlagi teh načel naj bi namreč Komisija vzpostavila ustaljeno prakso za protidampinške preiskave v državah kandidatkah za vstop, v skladu s katero približno dva meseca pred uvedbo začasnih ukrepov obvesti stabilizacijsko-pridružitveni svet, zadevno vlado in proizvajalce izvoznike o dejstvih, na podlagi katerih namerava priporočiti uvedbo začasnih ukrepov. Svet pojasnjuje, da je takšno informiranje, ki se nanaša zgolj na dejstva o ugotovitvi dampinga, namenjeno predvsem temu, da se izvozniku omogoči predložiti ponudbo cenovne zaveze.

68 Opozoriti je treba – kot je to storil Svet – da je v členu 36(2) stabilizacijsko-pridružitvenega sporazuma po eni strani določeno, da je treba stabilizacijsko-pridružitveni svet o primeru dampinga obvestiti takoj, ko je uvedena preiskava, po drugi strani pa, da se lahko, če damping ni bil odpravljen ali če v 30 dneh po predložitvi zadeve

stabilizacijsko-pridružitvenemu svetu ni bila najdena nobena druga zadovoljiva rešitev, sprejmejo ustrezni ukrepi. Iz te določbe je razvidno, da mora pred uvedbo začasnih protidampinških ukrepov med Komisijo in proizvajalci izvozniki s sedežem v Nekdanji jugoslovanski republiki Makedoniji nujno priti do izmenjav, brez česar ni mogoča nobena zadovoljiva rešitev v smislu te določbe. Iz istega razloga iz te določbe izhaja, da morajo biti proizvajalci izvozniki seznanjeni z bistvenimi premisleki in dejstvi, na podlagi katerih nameravajo institucije priporočiti uvedbo začasnih protidampinških ukrepov, saj bi ti brez tega težko predlagali zadovoljivo rešitev.

69 Ker je družba Silmak proizvajalec s sedežem v Nekdanji jugoslovanski republiki Makedoniji, je bila upravičena do uporabe te določbe in je vnaprej prejela dokument o začasnem razkritju, kar ji je omogočilo ponuditi cenovno zavezo Komisiji. Zato predčasno posredovanje tega dokumenta družbi Silmak ne pomeni kršitve načela enakega obravnavanja, ker je bila – upoštevaje uporabo člena 36(2) stabilizacijsko-pridružitvenega sporazuma – ta družba v drugačnem položaju kot tožeči stranki.

70 Tako sklepanje ni vprašljivo zaradi trditve tožečih strank, ki temelji na zgoraj v točki 63 navedeni sodbi Sermes.

71 Po eni strani namreč Sodišče – v nasprotju s tem, kar trdita tožeči stranki – v tej sodbi ne zatrjuje na splošno, da je lahko „diskriminacija“ upravičena na podlagi razlik v pravnem položaju zadevnih strank samo, če obstaja zakonska podlaga, ki upravičuje te razlike. V zadevi, v kateri je bila izrečena ta sodba, je tožeča stranka zatrjevala, da je uporaba posebnih določb, ki so se nanašale na nemško notranjo trgovino in ki

so omogočale izvoz iz Nemške demokratične republike v Zvezno republiko Nemčijo ob oprostitvi plačila protidampinških dajatev, vodila do „diskriminacije“. Sodišče je v sodbi odgovorilo, da je razlika v obravnavanju, na katero se je sklicevala družba Sermes, temeljila na normativni podlagi iz protokola, ki je sestavni del Pogodbe, in je zato ni bilo mogoče šteti za „diskriminacijo“. Tako se je Sodišče torej zadovoljilo s trditvijo, da je dejstvo, da protokol – ki je sestavni del Pogodbe – vsebuje posebne določbe o nemški notranji trgovini, objektivni razlog, ki v skladu s sodno prakso iz točke 65 zgoraj upravičuje ugodnejšo obravnavo za proizvajalce izvoznike s sedežem v Nemški demokratični republiki.

72 Po drugi strani je vsekakor treba ugotoviti, da je v obravnavanem primeru, kot je bilo navedeno v točki 68 zgoraj, razlika v obravnavanju med družbo Silmak in tožečima strankama temeljila na zakonskem aktu, in sicer na členu 36(2) stabilizacijsko-pridružitvenega sporazuma.

73 Zaradi celovitosti presoje je treba navesti, da tožeči stranki nista pravno zadostno dokazali, da bi ugotovitev „diskriminatornega obravnavanja“ v zvezi z razkritjem dokumenta o začasnem razkritju lahko vplivala na zakonitost izpodbijane uredbe ter tako upravičevala razglasitev njene ničnosti. Ko sta bili o tem povprašani na obravnavi, sta opozorili na to, da sta v vlogah pojasnili, da je Svet zaradi tega „diskriminatornega obravnavanja“ za njiju v izpodbijani uredbi določil obveznost za plačilo protidampinških dajatev za obdobje petih let in pol, za družbo Silmak pa samo za obdobje petih let.

74 Po eni strani – če predpostavimo, da naj bi to trditev razumeli tako, kot da pomeni, da je treba izpodbijano uredbo glede tožečih strank razglasiti za ničnо, ker bi moralo

biti družbi Silmak prav tako naloženo plačilo protidampinških dajatev za obdobje petih let in pol – je treba spomniti, da mora biti na podlagi sodne prakse spoštovanje načela enakega obravnavanja ali prepovedi diskriminacije, kot je opozorjeno v točki 65 zgoraj, usklajeno s spoštovanjem načela zakonitosti, kar pomeni, da se ne more nihče v svojo korist sklicevati na nezakonitost, storjeno v korist drugega (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 4. julija 1985 v zadevi Williams proti Računskemu sodišču, 134/84, Recueil, str. 2225, točka 14 in navedena sodna praksa, in sodbi Splošnega sodišča z dne 14. maja 1998 v zadevi Cascades proti Komisiji, T-308/94, Recueil, str. II-925, točka 259, in z dne 20. marca 2002 v zadevi LR AF 1998 proti Komisiji, T-23/99, Recueil, str. II-1705, točka 367). Zato tožeči strani ne moreta utemeljevati svojega predloga za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe v delu, ki se nanaša nanju, s tem, da je z navedeno uredbo družbi Silmak nezakonito naložena obveznost plačila samo za obdobje petih let.

75 Po drugi strani – če predpostavimo, da naj bi to trditev razumeli, kot da pomeni, da je treba izpodbijano uredbo glede tožečih strank razglasiti za ničnо, ker bi morali biti tako kot družba Silmak zavezani k plačilu protidampinških dajatev samo za obdobje petih let – je treba spomniti, kot izhaja iz uvodne izjave 132 izpodbijane uredbe, da sta tožeči stranki Komisiji ponudili cenovno zavezo in da jo je ta zavrnila. Tožeči stranki pa nista navedli nobenega argumenta, iz katerega bi izhajalo, da je cenovna zaveza, ki bi jo lahko ponudili bolj zgodaj, sočasno kot družba Silmak, vsebinsko drugačna od tiste, ki sta jo ponudili po posredovanju dokumenta o končnem razkritju, in da je torej verjetneje, da bi jo Komisija sprejela. Zato ugotovitev „diskriminatornega obravnavanja“ v korist družbe Silmak nikakor ni mogla upravičiti razglasitve ničnosti izpodbijane uredbe.

76 Zaradi zgoraj navedenih razlogov je treba prvi del drugega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

*Drugi del drugega tožbenega razloga: kršitev členov 6(7), 8(4) in 20(1) osnovne uredbe*

Trditve strank

77 Tožeči stranki zatrjujeta, da je Svet kršil člene 20(1), 6(7) in 8(4) osnovne uredbe (postali členi 20(1), 6(7) in 8(4) Uredbe št. 1225/2009).

78 Prvič, tožeči stranki navajata, da člen 20(1) osnovne uredbe določa, da se sme dokument o začasnem razkritju posredovati izvoznikom šele po uvedbi začasnih protidampinških ukrepov in na pisno zahtevo. Čeprav družba Silmak na Komisijo ni naslovila pisne zahteve za posredovanje dokumenta o začasnem razkritju, ji jo je ta – tako tožeči stranki – posredovala 11. julija 2007, precej pred sprejetjem začasne uredbe.

79 Drugič, tožeči stranki zatrjujeta, da je bila cenovna zaveza, ki jo je ponudila družba Silmak na podlagi nezakonitega razkritja dokumenta o začasnem razkritju, v nezaupno dokumentacijo postopka vključena šele po uradni objavi začasne uredbe, kar je po njunem mnenju v nasprotju s členoma 6(7) in 8(4) osnovne uredbe. Tožeči stranki naj bi se s cenovno zavezo seznanili šele iz začasne uredbe in naj bi mogli preučiti njeno nezaupno različico šele 3. septembra 2007.

80 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

81 Prvič, glede očitka kršitve člena 20(1) osnovne uredbe je treba spomniti, da se ta člen nanaša na razkritje. Natančneje, ta člen določa možnost, da zainteresirane stranke zahtevajo, da so obveščene o bistvenih dejstvih in premislekih, na podlagi katerih so bili uvedeni začasni ukrepi, in podrobnosti v zvezi to možnostjo. Tako člen 20(1) osnovne uredbe določa, da se zahteve po takem razkritju vložijo v pisni obliki takoj po uvedbi začasnih ukrepov, razkritje pa sledi v pisni obliki v najkrajšem možnem času.

82 Vendar nič v besedilu tega člena ne dovoljuje sklepanja, kot je sklepanje tožečih strank, da se sme dokument o začasnem razkritju izvoznikom posredovati šele po uvedbi začasnih protidampinških ukrepov in na pisno zahtevo. Čeprav je mogoče iz člena 20(1) osnovne uredbe sklepati, da zainteresirane stranke ne morejo zahtevati posredovanja dokumenta o razkritju pred uvedbo začasnih ukrepov in da morajo zahtevo vložiti v pisni obliki, pa ta člen Komisiji ne prepoveduje, da bi prevzela pobudo za posredovanje navedenega dokumenta pred uvedbo začasnih ukrepov in ne da bi bila v zvezi s tem nanjo naslovljena pisna zahteva.

83 Zato izhaja očitek tožečih strank iz napačnega razumevanja člena 20(1) osnovne uredbe in ga je torej treba zavrniti.

84 Drugič, glede očitka kršitve členov 6(7) in 8(4) osnovne uredbe je treba po eni strani spomniti, da člen 6(7) osnovne uredbe v bistvu določa, da lahko zainteresirane stranke pisno zahtevajo, da se jim dovoli pregledati del dokumentacije, ki ni zaupen, in da lahko podajo pripombe o vsebini navedene dokumentacije, Komisija pa mora te pripombe upoštevati. Po drugi strani pa člen 8(4) osnovne uredbe določa, da se od strank, ki ponujajo zavezo, zahteva, da dostavijo nezaupno različico take zaveze, tako da jo je mogoče dati na voljo strankam, na katere se nanaša preiskava.

85 Znova je treba ugotoviti, da nič v besedilu teh določb ne podpira trditve tožečih strank, da je dejstvo, da je bila cenovna zaveza družbe Silmak v nezaupno dokumentacijo postopka vključena šele po uradni objavi začasne uredbe, v nasprotju s členoma 6(7) in 8(4) osnovne uredbe. Čeprav je v teh določbah po eni strani določena obveznost, da stranke, ki so ponudile cenovno zavezo, dostavijo nezaupno različico take zaveze, in po drugi strani obveznost, da Komisija omogoči vpogled v navedeno nezaupno različico zainteresiranim strankam, ki so tak vpogled pisno zahtevale, pa v njih ni nikakršne navedbe in – *a fortiori* – obveznosti glede tega, kdaj je treba kopijo cenovne zaveze vključiti v nezaupno dokumentacijo postopka.

86 Zato je za ta očitek tako kot za prejšnjega treba šteti, da izhaja iz napačnega razumevanja členov 6(7) in 8(4) osnovne uredbe, in ga je treba torej zavrniti.

87 Razen tega je treba poudariti, da lahko nepravilnost v postopku, kot je ta, na katero opozarjata tožeči stranki v obravnavanem primeru, do razglasitve ničnosti izpodbijane uredbe vodi samo, če je lahko konkretno vplivala na njuno pravico do obrambe in zaradi tega na vsebino navedene uredbe (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne

10. julija 1980 v zadevi Distillers Company proti Komisiji, 30/78, Recueil, str. 2229, točka 26).

88 Tožeči stranki pa nista navedli nobenega argumenta, iz katerega bi izhajalo, da je cenovna zaveza, ki bi jo lahko ponudili bolj zgodaj – po seznanitvi z zavezo družbe Silmak in dokumentom o začasnem razkritju – po eni strani vsebinsko drugačna od tiste, ki sta jo ponudili po posredovanju dokumenta o končnem razkritju, in da je po drugi strani verjetneje, da bi jo Komisija sprejela. Tako nista dokazali, da bi bila izpodbijana uredba glede njiju vsebinsko drugačna, če ne bi bilo nepravilnosti, na katere se sklicujeta.

89 Glede na zgoraj navedeno je treba drugi del drugega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

*Tretji del drugega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve*

Trditve strank

90 Tožeči stranki trdita, da Svet ni izpolnil obveznosti obrazložitve. Čeprav sta se v pripombah na dokument o začasnem razkritju sklicevali na kršitev načela enakega obravnavanja, naj jima Svet namreč nikjer – tudi v izpodbijani uredbi ne – ne bi pojasnil

razlogov, iz katerih je vnaprej razkril dokument o začasnem razkritju, začel pogajanja glede cenovne zaveze in sprejel navedeno zavezo.

91 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

92 Ta očitek je treba preučiti ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točkah 44 in 45 zgoraj.

93 Komisija je v obravnavanem primeru v uvodnih izjavah 175 in 180 začasne uredbe navedla razloge, iz katerih je štela, da je cenovna zaveza družbe Silmak sprejemljiva. Tudi Svet je pojasnil – v uvodnih izjavah od 130 do 132 izpodbijane uredbe – razloge, iz katerih je odločil, da ne sprejme zaveze, ki so jo ponudili štirje proizvajalci izvozniki, in da umakne sprejem zaveze, ki jo je ponudila družba Silmak. S tem sta instituciji spoštovali zahteve sodne prakse, navedene v točkah 44 in 45 zgoraj.

94 Nasprotno – v skladu z isto sodno prakso in v nasprotju s tem, kar trdita tožeči stranki – pa Svetu ni bilo treba odgovoriti na njune navedbe o kršitvi načela enakega obravnavanja, izhajajoče iz predčasnega razkritja dokumenta o začasnem razkritju. Čeprav so namreč razlogi, iz katerih so Komisiji ponujene cenovne zaveze sprejete ali zavrnjene, za izpodbijano uredbo bistveni, ni mogoče trditi, da isto velja za razloge za predčasno posredovanje dokumenta o končnem razkritju družbi Silmak. V zvezi s tem je primerno spomniti, da je bilo v točkah od 73 do 75 zgoraj predstavljeno, da ugotovitev kršitve načela enakega obravnavanja glede predčasnega razkritja navedenega

dokumenta ni mogla vplivati na zakonitost izpodbijane uredbe. Zato naj bi tožečima strankama – ob predpostavki, da bi dobili pojasnila o razlogih za predčasno razkritje dokumenta o začasnem razkritju – s takimi pojasnili ne bilo razjasnjeno, zakaj je bila njuna cenovna zaveza zavrnjena, zaveza družbe Silmak pa v začasni fazi sprejeta in nato v dokončni fazi zavrnjena. Drugače povedano, razlogi za predčasno razkritje dokumenta o začasnem razkritju se ne morejo šteti za podlago izpodbijane uredbe, tako da tožeči stranki brez pojasnil o teh razlogih navedene uredbe ne bi mogli razumeti.

95 Zato je treba tretji del drugega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

*Četrti del drugega tožbenega razloga: kršitev pravice tožečih strank do obrambe*

Trditve strank

96 Tožeči stranki menita, da je bila kršena njuna pravica do obrambe, ker cenovna zaveza družbe Silmak ni bila pravočasno, to je v času, ko so bili nezaupni podatki koristni za izvrševanje pravice do obrambe zadevnih strank, vključena v nezaupno dokumentacijo postopka. Namreč, medtem ko Svet trdi, da je navedeno cenovno zavezo vključil v nezaupno dokumentacijo 3. avgusta 2007, tožeči stranki navajata, da je na kopiji zaveze, s katero sta se seznanili v nezaupni dokumentaciji, kot datum naveden

3. september 2007, kar naj bi pomenilo, da pred tem ni bila vključena v nezaupno dokumentacijo. Zato naj tožeči stranki ne bi imeli možnosti predlagati cenovne zaveze pred sprejetjem začasnih ukrepov in naj bi bila kršena njuna pravica do obrambe.

97 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

98 Spomniti je treba, da mora biti v skladu s sodno prakso, na katero je opozorjeno v točki 52 zgoraj, zainteresiranim podjetjem med upravnim postopkom omogočeno, da primerno predstavijo svoje stališče. Iz sodne prakse izhaja tudi, da ne more iti za vprašanje kršitve pravice do obrambe, če se ugotovi, da so lahko tožeče stranke kljub nepravilnosti institucij med upravnim postopkom primerno predstavile svoje stališče (sodba Splošnega sodišča z dne 19. novembra 1998 v zadevi Champion Stationery in drugi proti Svetu, T-147/97, Recueil, str. II-4137, točka 79). Nazadnje, tožeča stranka mora dokazati, da bi lahko – ob neobstoju navedene nepravilnosti – bolje zagotovila svojo obrambo (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 8. julija 1999 v zadevi Hercules Chemicals proti Komisiji, C-51/92 P, Recueil, str. I-4235, točka 81, in z dne 15. oktobra 2002 v združenih zadevah Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P in C-254/99 P, Recueil, str. I-8375, točka 318).

99 V obravnavanem primeru tožeči stranki trdita, da bi nezaupna različica cenovne zaveze družbe Silmak morala biti vključena v dokumentacijo postopka 3. avgusta 2007, pred sprejetjem začasne uredbe. Vendar pa ne pojasnita, po eni strani, kako jima je ta nepravilnost preprečila, da bi primerno predstavili svoje stališče, in, po drugi strani, kako bi lahko – ob neobstoju navedene nepravilnosti – bolje zagotovili svojo obrambo. V zvezi s tem je treba navesti, da čeprav tožeči stranki pred sprejetjem začasne uredbe nista imeli vpogleda v nezaupno različico cenovne zaveze družbe Silmak, pa

jima je vendar bilo omogočeno, da Komisiji predložita tako zavezo po posredovanju dokumenta o končnem razkritju, kot je navedeno v uvodni izjavi 132 izpodbijane uredbe. Tožeči stranki nista navedli nobenega argumenta, iz katerega bi izhajalo, da je cenovna zaveza, ki bi jo lahko ponudili bolj zgodaj – po seznanitvi z zavezo družbe Silmak – po eni strani vsebinsko drugačna od tiste, ki sta jo ponudili po posredovanju dokumenta o končnem razkritju, in da je po drugi strani verjetneje, da bi jo Komisija sprejela. Zato je treba šteti, da tožeči stranki ne bi bolje zagotovili svoje obrambe, če bi imeli vpogled v zavezo družbe Silmak pred sprejetjem začasne uredbe.

100 Tako institucijama ni mogoče očitati nikakršne kršitve pravice tožečih strank do obrambe. Zato je treba četrti del drugega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

101 Glede na zgoraj navedeno je treba zavrniti drugi tožbeni razlog v celoti.

3. *Tretji tožbeni razlog: ugotovitev škode*

*Trditve strank*

102 Tožeči stranki zatrjujeta, da je Svet kršil člen 3(6) osnovne uredbe (postal člen 3(6) Uredbe št. 1225/2009), ker večji del industrije Skupnosti ni utrpel nobene škode. Ne bi naj namreč bilo sporno, da družbi FerroAtlántica SL in FerroPem SAS, v obdobju

preiskave skupnostna proizvajalca ferosilicija, ki sta glede na proizvodno zmogljivost in obseg proizvodnje predstavljala zelo pomemben del industrije Skupnosti, med tem obdobjem nista utrpeli nobene škode, saj naj bi bile njuna proizvodnja, prodaja in stopnja izkoriščenosti zmogljivosti stabilne ali naj bi se celo povečale. Svet naj bi kljub temu presodil – na podlagi členov 4 in 3(5) osnovne uredbe (postala člena 4 in 3(5) Uredbe št. 1225/2009) – da mora ugotoviti znatno škodo, ki je nastala industriji Skupnosti kot celoti. Po mnenju tožečih strank je s tem očitno storil več „pomembnih napak".

103 Prvič, pravno nepravilno naj bi bilo trditi, da ocena škode nalaga Svetu, da upošteva zgolj gospodarske dejavnike, ki enako vplivajo na vse člane industrije Skupnosti. Tožeči stranki v zvezi s tem navajata, da čeprav člen 3 osnovne uredbe dejansko določa, da mora biti ugotovljena znatna škoda za industrijo Skupnosti, pa ta določba ne predpisuje, ali se mora Komisija opreti samo na s ponderirano sredino ugotovljeno uspešnost proizvajalcev Skupnosti kot celote ali pa mora upoštevati tudi posamično uspešnost vsakega proizvajalca Skupnosti.

104 Drugič, tožeči stranki opozarjata, da je Svet dolžan dokazati obstoj znatne škode v smislu člena 3(1) in (6) osnovne uredbe (člen 3(1) osnovne uredbe je postal člen 3(1) Uredbe št. 1225/2009). Tožeči stranki najprej menita, da kadar večji del industrije Skupnosti ni utrpel nobene škode, industriji Skupnosti ne s pravnega ne z dejanskega vidika ni mogla nastati znatna škoda. Dalje, po mnenju tožečih strank ukrepi, naloženi v takih okoliščinah, niso sorazmerni. Nazadnje trdita, da za ugotovitev obstoja

znatne škode, ki je nastala industriji Skupnosti – katere večji del pa dejansko ni utrpel nobene škode – ni mogoče šteti, da temelji na „zanesljivih in verodostojnih dokazih“ in da je bila primerno izvedena. Člen 3(2) osnovne uredbe (postal člen 3(2) Uredbe št. 1225/2009) naj bi določal, da taka ugotovitev temelji na pozitivnih dokazih in objektivnem preverjanju vpliva uvoza, za katerega se trdi, da je damping, na industrijo Skupnosti.

105 Tretjič, po eni strani tožeči stranki menita, da pristop Sveta, ki je škodo ugotavljal na podlagi rezultatov ponderirane sredine industrije Skupnosti kot celote, ni določen z navedeno uredbo in zato *a fortiori* z navedeno uredbo ni določen kot edini način, ki omogoča ugotovitev obstoja škode. Po drugi strani, če bi bil pristop Sveta, ki je škodo ugotavljal na podlagi rezultatov ponderirane sredine industrije Skupnosti kot celote, pravilen, bi bil v nasprotju s prepovedjo zlorabe pravic, ki je – kot je priznano s sodno prakso – splošno načelo prava Unije.

106 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

*Presoja Splošnega sodišča*

107 Tožeči stranki v bistvu izpodbijata ugotovitev Sveta, da je industrija Skupnosti utrpela škodo, medtem ko so – po njunih navedbah – proizvodnja, prodaja in stopnja izkoriščenosti zmogljivosti dveh proizvajalcev Skupnosti, ki predstavljata večji del

industrije Skupnosti, bile stabilne ali so se celo povečale. Trdita, da je Svet s takim ravnanjem kršil člen 3(6) osnovne uredbe.

108 Tretji tožbeni razlog je treba preučiti v dveh delih. Prvič, za ugotovitev obveznosti, ki so z uredbo naložene institucijama glede načina ocenitve škode, je treba podati razlago člena 3(6) osnovne uredbe in, na splošno, člena 3 navedene uredbe, ki se nanaša na ugotovitev obstoja škode. Drugič, preveriti je treba, ali sta instituciji v obravnavanem primeru ravnali skladno z načeli iz te določbe, skupaj z upoštevanjem položaja družb FerroPem in FerroAtlántica, kakor ga opisujeta tožeči stranki.

109 Najprej – v zvezi z razlago člena 3(6) osnovne uredbe, katerega kršitev zatrjujeta tožeči stranki – je treba navesti, da ta določba določa tri načela. Prvič, analiza škode zahteva, da institucije dokažejo vpliv dampinškega uvoza na industrijo Skupnosti. Drugič, v tej določbi je določeno, da je treba preučiti vpliv obsega in/ali ravni cen dampinškega uvoza. Tretjič, škoda mora biti znatna.

110 Nasprotno pa v tej določbi ni opisan način, ki ga morata uporabiti instituciji pri analizi vpliva obsega in/ali ravni cen dampinškega uvoza na industrijo Skupnosti. V zvezi s tem se je treba sklicevati na člen 3(2) in (5) osnovne uredbe. Člen 3(2) te uredbe na splošno določa, da določanje škode temelji na pozitivnih dokazih in vključuje objektivno preverjanje. Člen 3(5) osnovne uredbe določa, da preiskava učinka dampinškega uvoza na zadevno industrijo Skupnosti vsebuje oceno vseh gospodarskih dejavnikov in pokazateljev, ki vplivajo na stanje industrije. Vsebuje netaksativen seznam

upoštevnih navedenih gospodarskih dejavnikov in pokazateljev ter določa, da ne eden sam ne več teh dejavnikov skupaj ni odločujočih.

111 Če skupaj beremo odstavke 2, 5 in 6 člena 3 osnovne uredbe, je iz tega torej v bistvu razvidno, da ugotovitev škode zahteva objektivno preverjanje – ki temelji na pozitivnih dokazih – vpliva obsega in/ali ravni cen dampinškega uvoza na stanje industrije Skupnosti, pri čemer gre za oceno gospodarskih dejavnikov in pokazateljev, ki so pomembni za stanje navedene industrije.

112 Pojasniti je še treba, da je pojem industrije Skupnosti, na katerega se sklicuje člen 3(2), (5) in (6) osnovne uredbe, opredeljen v njenem členu 4(1) (postal člen 4(1) Uredbe št. 1225/2009), ki določa, da je treba z „industrijo Skupnosti“ razumeti vse skupnostne proizvajalce podobnih izdelkov ali tiste od njih, katerih skupna proizvodnja izdelkov predstavlja večji delež – v smislu člena 5(4) osnovne uredbe (postal člen 5(4) Uredbe št. 1225/2009) – celotne skupnostne proizvodnje teh izdelkov v Skupnosti.

113 Člen 5 osnovne uredbe ureja začetek protidampinškega postopka. V njegovem odstavku 4 je določeno, da se šteje, da je pritožbo, zaradi katere se začne protidampinška preiskava, vložila industrija Skupnosti ali da je bila pritožba vložena v njenem imenu, če jo podpirajo tisti proizvajalci v Skupnosti, katerih skupna proizvodnja predstavlja več kot 50 % celotne proizvodnje zadevnega izdelka v Skupnosti.

114 Tako iz analize določb, navedenih v točkah od 109 do 113 zgoraj, po eni strani izhaja, da se – če naj preiskava institucij vodi do sklepa, da je škoda, povzročena industriji Skupnosti, znatna – ne zahteva, da so vsi upoštevni gospodarski dejavniki in pokazatelji negativni. Po drugi strani morata instituciji presoditi vpliv dampinškega uvoza na stanje industrije Skupnosti kot celote – namreč na vse proizvajalce Skupnosti ali vsaj na stanje proizvajalcev Skupnosti, ki so podprli začetek protidampinškega postopka in katerih skupna proizvodnja pomeni več kot 50 % celotne proizvodnje zadevnega izdelka v Skupnosti – vendar pa lahko izbereta metodo, ki bi jo bilo treba uporabiti za dosego tega rezultata. Tako se lahko na primer – kot navajata tožeči stranki – instituciji odločita, da bosta dokazali obstoj škode, ki je nastala vsakemu proizvajalcu Skupnosti, ali pa da bosta dokazali obstoj take škode na podlagi skupnih ali ponderiranih podatkov vseh proizvajalcev Skupnosti, ki sestavljajo industrijo Skupnosti v smislu členov 4(1) in 5(4) osnovne uredbe.

115 Drugič, v obravnavanem primeru je treba preveriti, ali je bila analiza, ki sta jo opravili instituciji, skladna s členom 3(6) osnovne uredbe in, na splošno, s členom 3 te uredbe, kot je bil interpretiran v točkah od 109 do 114 zgoraj.

116 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da imajo institucije Unije na področju skupne trgovinske politike in predvsem ukrepov trgovinske zaščite široko diskrecijsko pravico zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih morajo preučevati (glej sodbi Sodišča z dne 27. septembra 2007 v zadevi Ikea Wholesale, C-351/04, ZOdl., str. I-7723, točka 40 in navedena sodna praksa, in z dne 3. septembra 2009 v zadevi Mosaer Baer India proti Svetu, C-535/06 P, ZOdl., str. I-7051, točka 85).

117 V skladu s sodno prakso zahteva ugotavljanje obstoja škode za industrijo Skupnosti presojo zapletenih gospodarskih razmer in tako je sodni nadzor take presoje omejen

na preverjanje tega, ali so bila spoštovana postopkovna pravila, ali je bilo pravilno ugotovljeno dejansko stanje, ali je prišlo do očitne napake pri presoji tega dejanskega stanja in ali so bila zlorabljena pooblastila (zgoraj v točki 116 navedena sodba Mosaer Baer India proti Svetu, točka 86).

118 V zvezi s tem je treba opozoriti, da sta instituciji škodo preučili na podlagi podatkov, ki se nanašajo na šest proizvajalcev Skupnosti, med njimi na družbi FerroPem in FerroAtlántica. Prav tako je treba navesti, da tožeči stranki ne izpodbijata pojasnil, ki jih je v zvezi s tem podala Komisija in ki so navedena v uvodnih izjavah 77 in 78 začasne uredbe. Komisija je tako pojasnila, da je v obdobju preiskave ferosilicij v Skupnosti proizvajalo sedem proizvajalcev, da je pritožbo, zaradi katere je bil uveden protidampinški postopek in ki je privedla do izpodbijane uredbe, vložilo pet proizvajalcev Skupnosti, da se je šesti proizvajalec Skupnosti odločil za podporo postopka in je sodeloval pri preiskavi ter da se sedmi proizvajalec ni opredelil in ni predložil nobenih podatkov. Po navedbah Komisije je šest sodelujočih proizvajalcev Skupnosti predstavljalo 95 % proizvodnje ferosilicija v Skupnosti med obdobjem preiskave.

119 Na tej podlagi sta instituciji v skladu s členom 3(5) osnovne uredbe analizirali gibanje upoštevnih gospodarskih dejavnikov in pokazateljev glede na stanje industrije Skupnosti. Ta analiza je bila opravljena na podlagi skupnih ali ponderiranih – odvisno od vrste gospodarskega dejavnika ali pokazatelja – podatkov šestih proizvajalcev Skupnosti, ki so sodelovali v postopku. Tako je Komisija v uvodnih izjavah od 91 do 106 začasne uredbe med drugim preučila gibanje proizvodnje Skupnosti, proizvodnih zmogljivosti, izkoriščenosti zmogljivosti, zalog, prodaje, tržnih deležev, povprečnih ponderiranih cen, dobičkonosnosti, denarnega toka, naložb, donosnosti naložb, možnosti za zbiranje kapitala, zaposlenosti, produktivnosti in plač. Tožeči stranki ne

izpodbijata številčnih podatkov iz navedenih uvodnih izjav. Komisija je v uvodnih izjavah od 107 do 109 začasne uredbe ugotovila, da se je – čeprav so nekateri gospodarski pokazatelji ostali stabilni ali so kazali pozitiven trend – stanje industrije Skupnosti med zadevnim obdobjem globalno precej poslabšalo. To analizo je Svet v celoti potrdil v uvodni izjavi 82 izpodbijane uredbe.

120 Natančneje, analiza gibanja proizvodnje, izkoriščenosti zmogljivosti in prodaje, ki je bila opravljena v uvodnih izjavah 91, 93 in 95 začasne uredbe, je pokazala negativen trend, čeprav – kot navajata tožeči stranki – so bili podatki, ki sta jih preskrbeli družbi FerroPem in FerroAtlántica, ki sta bili vključeni v analizo, stabilni ali so kazali pozitiven trend.

121 Zato je treba šteti, da je metodologija, ki sta jo pri tej analizi uporabili instituciji – namreč uporaba skupnih ali ponderiranih podatkov – skladna s členom 3(6) osnovne uredbe in, na splošno, s členom 3 navedene uredbe, kot je bil interpretiran v točkah od 109 do 114 zgoraj. Ker se z nobeno od trditev tožečih strank ne more dokazati, da je bila pri tej analizi storjena očitna napaka pri presoji, iz tega izhaja, da navedene analize ni mogoče ovreči.

122 Namreč, prvič, trditev, v skladu s katero naj bi bilo pravno nepravilno trditi, da ocena škode nalaga Svetu, da upošteva zgolj gospodarske dejavnike, ki enako vplivajo na vse člane industrije Skupnosti, ni upoštevna, ker se Svet ni zadovoljil samo s tem – kot je ugotovljeno v točkah 119 in 120 zgoraj – da bi upošteval zgolj gospodarske dejavnike, ki enako vplivajo na vse člane industrije Skupnosti.

123 Drugič, trditev, v skladu s katero naj za ugotovitev obstoja znatne škode, ki je nastala industriji Skupnosti – katere večji del pa dejansko ni utrpel nobene škode – ne bi bilo mogoče šteti, da temelji na „zanesljivih in verodostojnih dokazih“ in da je bila primerno izvedena, ni prepričljiva. Po eni strani so bili namreč, kot je bilo ugotovljeno v točkah 119 in 120 zgoraj, upoštevani podatki družb FerroPem in FerroAtlántica in je bila analiza, ki sta jo opravili instituciji, v splošnem skladna s členom 3(6) osnovne uredbe in, na splošno, členom 3 osnovne uredbe. Po drugi strani nista tožeči stranki navedli nobenega argumenta, iz katerega bi izhajalo, da je bila pri navedeni analizi storjena očitna napaka pri presoji, na primer da bi morali bili podatki družb FerroPem in FerroAtlántica o proizvodnji, prodaji in obsegu proizvodnje upoštevani ponderirano, in ne skupno.

124 Tretjič, očitek tožečih strank o zlorabi pravic je treba na podlagi člena 21, prvi odstavek, Statuta, ki se na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta in člena 44(1)(c) in (d) Poslovnika Splošnega sodišča uporablja za Splošno sodišče in kot ga interpretira sodna praksa, na katero je opozorjeno v točki 60 zgoraj, zaradi pomanjkljive opredelitve razglasiti za nedopusten.

125 Iz tega sledi, da je treba tretji tožbeni razlog zavrniti kot delno neutemeljen in delno nedopusten.

4. *Četrti tožbeni razlog: analiza vzročne zveze med dampinškim uvozom in škodo*

126 Četrti tožbeni razlog je razdeljen na šest delov.

*Prvi del četrtega tožbenega razloga: vpliv umika proizvajalcev iz tretjih držav s trga Skupnosti ter preusmeritve in zmanjšanja proizvodnje nekaterih proizvajalcev Skupnosti na industrijo Skupnosti*

Trditve strank

127 Na prvem mestu tožeči stranki trdita, da so sklepi Sveta o vplivu obsega dampinškega uvoza na industrijo Skupnosti, navedeni v uvodnih izjavah od 112 do 114 začasne uredbe in potrjeni v uvodni izjavi 86 izpodbijane uredbe, očitno zmotni in v nasprotju s členom 3(6) osnovne uredbe. Opozarjata namreč, da sta v pripombah na dokument o začasnem razkritju dokazali, da če je industrija utrpela škodo, ta ne more biti posledica dampinškega uvoza, saj ta uvoz ni omogočil prevzema nobenega tržnega deleža, ki ga niso prostovoljno sprostili skupnostni proizvajalci ferosilicija.

128 Tožeči stranki v zvezi s tem menita, prvič, da sta po eni strani dokazali, da je povečanje obsega dampinškega uvoza v veliki meri izhajalo iz „vrzeli“, ki je na trgu Skupnosti nastala po umiku proizvajalcev iz Norveške, Islandije in Venezuele, ter iz tega, da skupnostni proizvajalci ferosilicija niso mogli zadovoljiti ustreznega povpraševanja uporabnikov iz Skupnosti. Po drugi strani naj bi bilo mogoče preostanek povečanja obsega dampinškega uvoza razložiti s tem, da naj bi se družba OFZ a.s., proizvajalec ferosilicija, preusmerila v proizvodnjo drugega izdelka, da naj bi družba Huta Laziska S.A., pomemben proizvajalec Skupnosti, občutno zmanjšala svojo proizvodnjo in da naj bi družba Vargön Alloys AB, še en proizvajalec ferosilicija v Skupnosti, zmanjšala proizvodnjo zaradi zvišanih stroškov energije.

129 Drugič, tožeči stranki dodajata, da čeprav bi se izkazalo za pravilno, da vzrok za zmanjšanje tržnega deleža industrije Skupnosti, neizrabljeno zmogljivost in nelojalno znižanje cen ni bila nadomestitev s ferosilicijem iz tretjih držav, to samo po sebi ne bi pomenilo, da je dampinški uvoz glavni razlog za te slabe rezultate. Tako naj bi bili vzroki za znaten del zmanjšanja proizvodnje industrije Skupnosti povečanje uvoza iz Venezuele in Islandije, prostovoljni ukrepi, ki so jih proizvajalci Skupnosti sprejeli po sporih z dobavitelji energije, in zvišanje proizvodnih stroškov.

130 Na drugem mestu tožeči stranki v repliki trdita, ob tem pa se sklicujeta na člen 48(2) Poslovnika, da je Svet pri ugotavljanju pomena in vzroka za prostovoljno zmanjšanje proizvodnje s strani industrije Skupnosti storil očitno napako pri presoji. Predvsem naj bi trditve Sveta, v skladu s katerimi naj bi se družba Huta Laziska zaradi odklopov električne energije preusmerila v proizvodnjo silicij-mangana in prenehala proizvajati ferosilicij, nasprotovale podatkom iz spisa, ki so jih predložili tožeči stranki in pritožnik, trditev Sveta, v skladu s katero naj družba OFZ ne bi preusmerila proizvodnje v silicij-mangan, naj bi nasprotovala izjavam pritožnika in računovodskim izkazom družbe OFZ, trditev Sveta, v skladu s katero naj družba Vargön Alloys ne bi imela tehnološke zmožnosti za preusmeritev proizvodnje v ferokrom, naj bi bila zmotna, kot naj bi dokazovali računovodski izkazi te družbe, ti isti računovodski izkazi pa naj bi podpirali trditev tožečih strank, da se je družba Vargön Alloys odločila za zaustavitev proizvodnje zaradi odklopov električne energije.

131 Na tretjem mestu, še vedno v repliki, tožeči stranki zatrjujeta, da dejstvo, da so se trditve Sveta v zvezi z družbama Huta Laziska in OFZ, na katere je opozorjeno v točki 130 zgoraj, prvič pojavile v odgovoru na tožbo, pomeni kršitev njune pravice do obrambe.

132 Na četrtem mestu tožeči stranki zatrjujeta, da je Svet kršil dolžnost skrbnega ravnanja, kot je opredeljena med drugim v sodbi Splošnega sodišča z dne 13. julija 2006,

Shandong Reipu Biochemicals proti Svetu (T-413/03, ZOdl., str. II-2243, točka 49), in obveznost obrazložitve. Tako naj bi Svet v dokumentu o končnem razkritju v odgovor na trditve tožečih strank, kot so predstavljene v točki 128 zgoraj, priznal, da bi sporni uvoz lahko nadomestil uvoz iz tretjih držav. Kljub temu naj bi pri presoji obstoja vzročne zveze potrdil, da je povečanje dampinškega uvoza „hkrati sovpadalo z znatnim znižanjem obsega prodaj industrije Skupnosti (–37 %) in z znatno izgubo tržnega deleža (–11 %), kar naj bi dejansko dokazovalo močno vzročno zvezo med dampinškim uvozom in škodo, ki jo je utrpela industrija Skupnosti“. Tako sklepanje naj bi pomenilo zgolj ponovitev sklepanja, izraženega že v fazi začasne uredbe, in naj ne bi odgovarjalo na trditve tožečih strank, kar naj bi po njunem mnenju dokazovalo, da Svet teh trditev ni analiziral s potrebno skrbnostjo in njegova obrazložitev ni popolna.

133 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

– Očitek glede tržnih deležev, ki so jih sprostili proizvajalci tretjih držav in Skupnosti

134 Tožeči stranki v bistvu trdita, da sta instituciji storili očitno napako pri presoji in kršili člen 3(6) osnovne uredbe, s tem da nista priznali, da je dampinški uvoz zapolnil tržne deleže, ki so jih predhodno sprostili proizvajalci tretjih držav in proizvajalci Skupnosti.

135 V zvezi s tem je po eni strani treba spomniti, da člen 3(6) osnovne uredbe določa, da je treba dokazati, da sta obseg in/ali raven cen dampinškega uvoza vplivala na stanje industrije Skupnosti.

136 Po drugi strani se v skladu z ustaljeno sodno prakso za odgovor na to, ali je industrija Skupnosti utrpela škodo, in ali se to lahko pripiše dampinškemu uvozu, in ali so drugi znani dejavniki prispevali k škodi, ki jo je utrpela industrija Skupnosti, zahteva presoja zapletenih ekonomskih vprašanj, pri kateri imajo institucije široko diskrecijsko pravico. Iz tega izhaja, da mora nadzor sodišč Unije nad presojo institucij obsegati samo preverjanje upoštevanja postopkovnih pravil, resničnosti dejstev, na katerih temelji izpodbijana presoja, in očitne napake pri presoji teh dejstev ali zlorabe pooblastil (glej v tem smislu sodbi Splošnega sodišča z dne 14. marca 2007 v zadevi Aluminium Silicon Mill Products proti Svetu, T-107/04, ZOdl., str. II-669, točka 71, in z dne 17. decembra 2008 v zadevi HEG in Graphite India proti Svetu, T-462/04, ZOdl., str. II-3685, točka 120).

137 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba poudariti, da je Komisija v uvodnih izjavah od 112 do 114 začasne uredbe jasno in natančno navedla razloge, iz katerih je štela, da je dampinški uvoz občutno negativno vplival na stanje industrije Skupnosti.

138 V uvodni izjavi 112 začasne uredbe je namreč najprej navedla dejstva, na katerih temelji njena ugotovitev: obseg dampinškega uvoza se je v obravnavanem obdobju občutno povečal, prav tako pa se je povečal njegov ustrezni tržni delež na trgu Skupnosti; čeprav so se povprečne cene tega uvoza v obravnavanem obdobju zvišale, pa

so bile še vedno občutno nižje od cen industrije Skupnosti v istem obdobju; v obdobju preiskave so bile povprečne cene dampinškega uvoza za od 3,7 do 11 % nižje od cen industrije Skupnosti, odvisno od proizvajalca izvoznika, z izjemo treh sodelujočih proizvajalcev izvoznikov; cene industrije Skupnosti so se znižale.

139 Dalje je Komisija v uvodni izjavi 113 začasne uredbe opravila analizo teh dejstev. V zvezi s tem je poudarila, da je povečanje obsega uvoza po nizkih cenah ter povečanje tržnega deleža v obravnavanem obdobju sovpadalo s poslabšanjem stanja industrije Skupnosti. Poleg tega po mnenju Komisije industrija Skupnosti ni mogla zvišati prodajnih cen na raven, potrebno za pokritje vseh stroškov, saj so bile njene prodajne cene v obdobju preiskave nelojalno znižane zaradi dampinškega uvoza.

140 Svet je potrdil to analizo v uvodnih izjavah 85 in 86 izpodbijane uredbe.

141 Tožeči stranki izpodbijata to analizo. Menita, da dampinški uvoz ni mogel povzročiti škode, saj je le prevzel tržne deleže, ki so jih predhodno sprostili po eni strani norveški, islandski in venezuelski proizvajalci izvozniki ter po drugi strani trije skupnostni proizvajalci ferosilicija – družbe OFZ, Huta Laziska in Vargön Alloys – ki naj bi zmanjšali ali preusmerili proizvodnjo.

142 Vendar trditev tožečih strank ni prepričljiva iz dveh razlogov.

143 Prvič, ni podprta z zadostnimi dokazi. Tako se tožeči stranki sklicujeta med drugim na svoje pripombe na dokument o začasnem razkritju, v katerih sta zatrjevali, da sta predložili dokaze, iz katerih naj bi po eni strani izhajalo, da je največji delež povečanja obsega dampinškega uvoza izhajal iz „vrzeli", ki je na trgu Skupnosti nastala po umiku proizvajalcev iz Norveške, Islandije in Venezuele, ter iz tega, da skupnostni proizvajalci ferosilicija niso mogli zadovoljiti ustreznega povpraševanja uporabnikov iz Skupnosti, po drugi strani pa, da je mogoče preostanek povečanja obsega dampinškega uvoza razložiti z odločitvijo družb OFZ, Huta Laziska in Vargön Alloys za zmanjšanje ali preusmeritev njihove proizvodnje.

144 Opozoriti pa je treba, da sta tožeči stranki predložili dokaze, da se je uvoz iz Norveške v letu 2005 in med obdobjem preiskave zmanjšal. Prav tako sta predložili tabelo, iz katere je razvidno, da se je uvoz iz Islandije in Venezuele v letu 2005 zmanjšal, uvoz iz Islandije in Venezuele v letu 2006 pa povečal. Predložili sta tudi dokaze, da so družbe OFZ, Huta Laziska in Vargön Alloys zmanjšale ali preusmerile svojo proizvodnjo in da je bilo v primeru družbe Huta Laziska zmanjšanje posledica spora z njenim dobaviteljem električne energije.

145 Razen v primeru družbe Huta Laziska je treba ugotoviti, da tožeči stranki nista predložili dokaza za to, da zmanjšanja uvoza iz Norveške, Islandije in Venezuele ter zmanjšanja proizvodnje v Skupnosti ni povzročil dampinški uvoz.

146 Dalje, tožeči stranki nista dokazali popolnega in natančnega ujemanja med povečanjem obsega dampinškega uvoza in obsegom, ki so ga sprostili norveški, islandski in venezuelski proizvajalci izvozniki ter družbe OFZ, Huta Laziska in Vargön Alloys.

147 Drugič, tožeči stranki sta pripravili le pomanjkljivo in delno predstavitev dejstev ter nista upoštevali gibanja številnih pomembnih gospodarskih dejavnikov.

148 Najprej, tožeči stranki ne upoštevata vpliva cene. Opozoriti je treba, kot je to storil Svet, da je treba gibanje obsega uvoza presojati v povezavi s cenami dampinškega uvoza ter te primerjati s cenami uvoza iz tretjih držav in cenami, ki jih zaračunava industrija Skupnosti. V obravnavanem primeru naj bi bile za uvoz iz tretjih držav, katerega umik naj bi ustvaril „vrzel“ na trgu, značilne višje cene od tistih, ki jih ima dampinški uvoz. Poleg tega naj bi bile zaradi tega uvoza cene industrije Skupnosti nelojalno znižane.

149 Dalje, tožeči stranki ne upoštevata dejstva, da se je tržni delež industrije Skupnosti zmanjšal. Če bi dampinški uvoz zgolj zasedel tržne deleže, ki so jih imeli proizvajalci izvozniki s sedežem v tretjih državah, bi tržni delež industrije Skupnosti ostal nespremenjen. Zato bi morali tožeči stranki dokazati, da je tržni delež, ki ga je med obravnavanim obdobjem izgubila industrija Skupnosti, ustrezal zmanjšanju proizvodnje družb OFZ, Huta Laziska in Vargön Alloys, česar pa nista storili.

150 Nazadnje, tožeči stranki ne upoštevata dejstva, da imajo proizvajalci Skupnosti neizkoriščene proizvodne zmogljivosti. Zatrjujeta sicer, da so se proizvajalci Skupnosti prostovoljno odločili, da teh zmogljivosti ne uporabijo, vendar pa tega ne dokažeta.

151 Zato je treba šteti, da se z nobeno od trditev tožečih strank ne more dokazati, da je bila pri analizi institucij, navedeni v uvodnih izjavah od 112 do 114 začasne uredbe in potrjeni v uvodnih izjavah 85 in 86 osnovne uredbe, storjena očitna napaka pri presoji in kršen člen 3(6) osnovne uredbe.

152 Iz tega sledi, da je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

– Očitek glede pomena in vzroka prostovoljnega zmanjšanja proizvodnje s strani industrije Skupnosti

153 Tožeči stranki v bistvu trdita, da pojasnila Sveta iz odgovora na tožbo o presoji pomena in vzroka zmanjšanja in preusmeritve proizvodnje družb OFZ, Huta Laziska in Vargön Alloys temeljijo na očitni napaki pri presoji, ki je nista mogli uveljavljati v tožbi.

154 Ugotoviti je treba, da je predmet tega očitka isti kot predmet prejšnjega, to je ugotovitev očitne napake pri presoji in kršitve člena 3(6) osnovne uredbe, ker naj bi instituciji napačno presodili vpliv obsega dampinškega uvoza na industrijo Skupnosti in ker naj zlasti ne bi upoštevali dejstva, da so družbe OFZ, Huta Laziska in Vargön Alloys prostovoljno zmanjšale in preusmerile svojo proizvodnjo.

155 Ker je bil prejšnji očitek zavrnjen kot neutemeljen, je treba iz istih razlogov zavrniti tudi tega.

– Očitek glede kršitve pravice tožečih strank do obrambe

156 Tožeči stranki v bistvu trdita, da so se pojasnila Sveta iz odgovora na tožbo o pomenu in vzroku zmanjšanja in preusmeritve proizvodnje družb OFZ, Huta Laziska in Vargön Alloys prvič pojavila v navedenem odgovoru, kar naj bi pomenilo kršitev njune pravice do obrambe.

157 Ta očitek je treba preučiti ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točkah 52 in 98 zgoraj. V skladu s to sodno prakso pride do kršitve pravice do obrambe samo, če se ugotovi, da tožeče stranke zaradi nepravilnosti institucij med upravnim postopkom niso mogle primerno predstaviti svojega stališča.

158 V obravnavanem primeru je pomembno ugotoviti, da sta tožeči stranki med protidampinškim postopkom imeli priložnost za to, da primerno predstavita svoje stališče. Tako njune pripombe na dokument o začasnem razkritju in tiste na dokument o končnem razkritju vsebujejo bistvene trditve v zvezi z dejstvom, da so proizvajalci Skupnosti prostovoljno zmanjšali svojo proizvodnjo.

159 Dalje, v dokumentu o končnem razkritju sta instituciji odgovorili na trditve, ki sta jih tožeči stranki predstavili v pripombah na dokument o začasnem razkritju. Tako instituciji nista storili nobene nepravilnosti in sta v odgovoru na tožbo zgolj odgovorili na trditve tožečih strank iz tožbe.

160 Zato je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

– Očitek glede kršitve dolžnosti skrbnega ravnanja in obveznosti obrazložitve

161 Tožeči stranki v bistvu zatrjujeta, da je Svet kršil dolžnost skrbnega ravnanja in obveznost obrazložitve, ker naj bi dokument o končnem razkritju vseboval sklepanje o vplivu dampinškega uvoza na industrijo Skupnosti, ki naj bi pomenilo zgolj ponovitev sklepanja, izraženega že v fazi začasne uredbe, in naj ne bi odgovarjalo na trditve, ki sta jih izrazili v pripombah na dokument o začasnem razkritju.

162 V zvezi s tem je treba navesti, da se tožeči stranki ne moreta sklicevati na neupoštevanje dolžnosti skrbnega ravnanja in kršitev obveznosti obrazložitve, če v bistvu izpodbijata utemeljenost ugotovitve institucij. To, da tožeči stranki menita, da pojasnila institucij niso zadovoljiva, namreč nikakor ne dokazuje, da sta instituciji kršili dolžnost skrbnega ravnanja in obveznost obrazložitve.

163 Poleg tega je treba spomniti, da je bilo v točki 159 zgoraj ugotovljeno, da je bilo v dokumentu o končnem razkritju odgovorjeno na trditve, ki sta jih tožeči stranki glede vpliva dampinškega uvoza na industrijo Skupnosti predstavili v pripombah na dokument o začasnem razkritju. Zato Svetu ni mogoče očitati nikakršne kršitve dolžnosti skrbnega ravnanja in obveznosti obrazložitve.

164 Iz tega sledi, da je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen in torej zavrniti prvi del četrtega tožbenega razloga v celoti.

*Drugi del četrtega tožbenega razloga: vzroki za škodo, ki so jo posamično utrpeli člani industrije Skupnosti*

Trditve strank

165 Tožeči stranki zatrjujeta, da je Svet kršil člen 3(5) in (6) osnovne uredbe s tem, da ni preučil vzročne zveze na ravni posamičnih proizvajalcev Skupnosti in da je v uvodnih izjavah od 63 do 65 izpodbijane uredbe trdil, da mora biti taka analiza vzročne zveze opravljena na ravni industrije Skupnosti kot celote.

166 V utemeljitev te trditve, ki se po mnenju tožečih strank razlikuje od tretjega tožbenega razloga, navajata, da člen 3(5) osnovne uredbe organom, ki vodijo preiskavo, ne nalaga preučitve zgolj gospodarskih dejavnikov, ki so podobno vplivali na vse proizvajalce Skupnosti. Ta določba naj bi ne nalagala le presoje vseh gospodarskih dejavnikov, ampak tudi izvedbo te presoje ob upoštevanju „stanja te industrije“, kar naj bi bil mnogo širši pojem od pojma „industrija Skupnosti“. Prav tako je treba po mnenju tožečih strank člen 3(6) osnovne uredbe brati v povezavi s členom 3(5) te uredbe, tako da bi bilo mogoče ugotoviti, da je vzrok za občutno škodo dampinški uvoz, samo če

bi bili upoštevani vsi gospodarski dejavniki, ki vplivajo na stanje industrije Skupnosti, kar naj bi pomenilo, da ni mogoče ne upoštevati gospodarskih dejavnikov, za katere je dokazano, da različno vplivajo na proizvajalce Skupnosti. Tožeči stranki dodajata, da bi bilo, če se ti dejavniki ne bi upoštevali, na podlagi časovnega sovpadanja dampinškega uvoza in vsakršne škode prelahko sklepati, da obstaja vzročna zveza med navedenim uvozom in škodo.

167 Po drugi strani tožeči stranki navajata, da sta predložili številne dokaze, iz katerih naj bi izhajalo, prvič, da po podatkih o proizvodnji dveh proizvajalcev Skupnosti, ki pomenita večji del industrije Skupnosti, dampinški uvoz ni povzročil zmanjšanja proizvodnje, drugič, da so štirje proizvajalci Skupnosti, ki pomenijo večji del industrije Skupnosti, občutno zvišali cene in, tretjič, da je družba Huta Laziska, eden od najpomembnejših proizvajalcev Skupnosti, zaradi težav pri preskrbi z električno energijo zmanjšala proizvodnjo za 60.000 ton. Svet naj tem dejstvom ne bi oporekal.

168 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

169 Čeprav je predmet tega dela četrtega tožbenega razloga izpodbijanje utemeljenosti ocene institucij o vzročni zvezi, je treba navesti, da se vse trditve tožečih strank – razen ene – v utemeljitev tega dela v bistvu nanašajo na oceno škode, ki jo je utrpela industrija Skupnosti. Tako se le trditev v zvezi z družbo Huta Laziska nanaša na analizo vzročne zveze, saj tožeči stranki poskušata dokazati, da škoda, ki jo je utrpel

ta proizvajalec Skupnosti, ni bila povzročena zaradi dampinškega uvoza, temveč zaradi težav pri preskrbi z električno energijo. Nasprotno pa se razprava v zvezi s členom 3(5) in (6) osnovne uredbe ne nanaša na analizo vzročne zveze, ampak na oceno dejavnikov škode. Isto velja za trditve glede proizvodnje dveh proizvajalcev Skupnosti, ki pomenita večji del industrije Skupnosti, in glede zvišanja cen štirih proizvajalcev Skupnosti, ki prav tako pomenijo večji del industrije Skupnosti.

170 V teh okoliščinah je treba, na prvem mestu, glede trditev, ki se v bistvu nanašajo na oceno škode, spomniti, da je bilo v točkah od 118 do 123 zgoraj ugotovljeno, da je metodologija, ki sta jo instituciji uporabili za oceno škode, ki jo je utrpela industrija Skupnosti, skladna s členom 3 osnovne uredbe in da tožeči stranki nista izpodbijali številčnih podatkov o proizvodnji Skupnosti, proizvodnih zmogljivostih, izkoriščenosti zmogljivosti, zalogah, prodaji, tržnih deležih, povprečnih ponderiranih cenah, dobičkonosnosti, denarnem toku, naložbah, donosnosti naložb, možnosti za zbiranje kapitala, zaposlenosti, produktivnosti in plačah.

171 Iz tega izhaja, da ni mogoče šteti, da instituciji nista upoštevali nekaterih gospodarskih dejavnikov, ki po mnenju tožečih strank glede posameznih proizvajalcev Skupnosti kažejo različne trende. Predvsem v zvezi z gibanjem proizvodnje in cen sta instituciji ustrezno upoštevali podatke glede vseh proizvajalcev Skupnosti, ki so sodelovali v preiskavi.

172 Na drugem mestu, glede trditve o družbi Huta Laziska, je treba najprej ugotoviti, da ni nujno, da je analiza o obstoju vzročne zveze opravljena na ravni industrije Skupnosti kot celote, tako da ni mogoče upoštevati škode, ki je bila povzročena enemu

samemu proizvajalcu Skupnosti zaradi drugega dejavnika, kot je dampinški uvoz. V tako imenovani analizi „ne-pripisovanja“ iz člena 3(7) osnovne uredbe (postal člen 3(7) Uredbe št. 1225/2009) morajo institucije po eni strani hkrati z dampinškim uvozom preučiti vse druge znane dejavnike, ki so povzročili škodo industriji Skupnosti, in po drugi strani zagotoviti, da se škoda, ki so jo povzročiti ti drugi dejavniki, ne pripiše navedenemu uvozu. Člen 3(7) osnovne uredbe ne določa, da se sme pri tem preverjanju upoštevati samo škoda, ki so jo industriji Skupnosti kot celoti povzročili drugi dejavniki. Ob upoštevanju cilja te določbe – ki je zagotoviti, da institucije ločijo in razlikujejo škodljive posledice dampinškega uvoza od škodljivih posledic drugih dejavnikov – je mogoče, da je treba v nekaterih okoliščinah upoštevati škodo, ki jo je posamično enemu proizvajalcu Skupnosti povzročil drug dejavnik, in ne dampinški uvoz, če je prispeval k škodi, ki je bila ugotovljena za industrijo Skupnosti kot celoto.

173 Ugotoviti pa je treba, da je bila škoda, ki jo je družba Huta Laziska morebiti utrpela zaradi težav pri preskrbi z električno energijo, ustrezno upoštevana v uvodni izjavi 101 izpodbijane uredbe. Tako je Svet v navedeni uvodni izjavi pojasnil, da – čeprav bi podatke, ki se nanašajo na tega proizvajalca, izločili iz analize ocene škode – bi trendi, ki jih je opaziti za industrijo Skupnosti, še naprej kazali na obstoj škode. Vendar pa tožeči stranki nista poskušali dokazati, da gre pri tem zadnjem premisleku za očitno napako pri presoji.

174 Zato je treba ugotoviti, da trditev tožečih strank o stanju družbe Huta Laziska ne more uspeti in da je treba zaradi zgoraj navedenih razlogov ta del četrtega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

*Tretji del četrtega tožbenega razloga: zmanjšanje proizvodnje industrije Skupnosti*

Trditve strank

175 Tožeči stranki menita, da je ugotovitev Sveta, da je dampinški uvoz povzročil zmanjšanje proizvodnje industrije Skupnosti, očitno zmoten, ker naj večina proizvajalcev Skupnosti ne bi zmanjšala svoje proizvodnje.

176 Tožeči stranki opozarjata, da sta predložili dokaze, iz katerih izhaja, da družbi Ferro-Atlántica in FerroPem, proizvajalca Skupnosti, ki pomenita večji del industrije Skupnosti, kljub dampinškemu uvozu nista zmanjšala svoje proizvodnje. Če pa bi sporni uvoz sam po sebi negativno vplival na proizvodnjo industrije Skupnosti, bi po mnenju tožečih strank tak negativen trend moral biti opazen za vsakega od proizvajalcev Skupnosti. Ker podatki iz spisa pri posameznih proizvajalcih Skupnosti kažejo zelo različen trend, je treba „poenostavljen sklep", v skladu s katerim naj bi se dampinški uvoz občutno povečal, kar naj bi bil vzrok za hkratno zmanjšanje proizvodnje industrije Skupnosti, zavreči.

177 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

178 Tožeči stranki v bistvu trdita, da je ugotovitev Sveta, da je dampinški uvoz povzročil zmanjšanje proizvodnje industrije Skupnosti, očitno zmoten, ker naj dva proizvajalca, ki pomenita večino proizvajalcev Skupnosti, ne bi zmanjšala svoje proizvodnje.

179 Čeprav je predmet tega dela izpodbijanje utemeljenosti ocene institucij o vzročni zvezi, medtem ko se poskuša s tretjim tožbenim razlogom izpodbiti utemeljenost ugotovitve škode, je treba navesti, da je argumentacija tožečih strank v okviru tega dela vendarle enaka tisti iz tretjega tožbenega razloga. Iz tega izhaja, da je treba ugotoviti, da ta argumentacija iz razlogov, navedenih v točkah od 107 do 123 zgoraj, ni utemeljena.

180 Iz tega sledi, da je treba ta del četrtega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

*Četrti del četrtega tožbenega razloga: vpliv zvišanja stroškov industrije Skupnosti*

Trditve strank

181 Tožeči stranki na prvem mestu zatrjujeta, da trditve, navedene v začasni uredbi in izpodbijani uredbi, v skladu s katerimi so se po eni strani zvišale cene energije po

vsem svetu, tudi v zadevnih državah – in to včasih celo bolj kot v Evropi – in po drugi strani prisotnost poceni blaga iz dampinškega uvoza industriji Skupnosti ni omogočila, da bi zvišanje stroškov prevalila na svoje stranke, temeljijo na očitnih napakah pri presoji.

182 Prvič, tožeči stranki menita, da je Svet storil očitno napako pri presoji vpliva zvišanja proizvodnih stroškov. V zvezi s tem opozarjata, da sta med postopkom preiskave predložili dokaze, iz katerih izhaja, da so se po eni strani stroški dela na enoto, ki jih nosi industrija Skupnosti, zvišali v povprečju za 45 % na tono, in da so se po drugi strani za proizvajalce Skupnosti kot celoto – razen za enega – stroški energije zvišali za več kot 10 %. Poleg tega naj bi tožeči stranki dokazali, da so se ti stroški bistveno bolj zvišali v Uniji kot v drugih delih sveta, med drugim v državah, na katere se nanaša protidampinški postopek. Svet naj teh dokazov ne bi upošteval niti jih naj ne bi izpodbijal.

183 Drugič, tožeči stranki trdita, da je Svet storil očitno napako pri presoji pomena povpraševanja jeklarske industrije v zvezi z možnostjo industrije Skupnosti za prevalitev zvišanja stroškov na potrošnike. Tožeči stranki v zvezi s tem opozarjata, da je Svet na podlagi grafikona, ki prikazuje, da ni korelacije med svetovno proizvodnjo surovega jekla in pogodbenimi cenami ferosilicija v Uniji, v dokumentu o končnem razkritju potrdil, da povpraševanje proizvajalcev jekla ni nič vplivalo na določitev cen, ker so bile cene ferosilicija na ravni Skupnosti v nekaterih obdobjih nizke kljub povečanju povpraševanja jeklarske industrije.

184 Po mnenju tožečih strank pa po eni strani grafikon, ki ga je uporabil Svet, dokazuje, da so se cene kot celota gibale skladno s povpraševanjem po jeklu. Po drugi strani

naj Svet ne bi uporabil primernega grafikona in bi moral analizirati gibanje skupnostne proizvodnje jekla glede na gibanje cen ferosilicija na trgu Skupnosti. Ta analiza naj bi dokazala, da je gibanje skupnostnih cen ferosilicija popolnoma sledilo gibanju skupnostne proizvodnje jekla, da je zlasti skupnostna proizvodnja jekla Skupnosti določala ceno ferosilicija in da je bilo zato povpraševanje proizvajalcev jekla tisto, ki je omejevalo možnosti za prevalitev zvišanja proizvodnih stroškov na potrošnike.

185 Na drugem mestu tožeči stranki trdita, da je Svet kršil dolžnost skrbnega ravnanja in obveznosti obrazložitve, ker – čeprav sta med postopkom preiskave predložili številne dokaze o zvišanju proizvodnih stroškov – teh trditev ni izpodbijal niti ni nanje odgovoril.

186 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

– Očitek glede očitnih napak pri presoji

187 Tožeči stranki v bistvu trdita, da je Svet pri oceni vpliva zvišanja stroškov industrije Skupnosti storil očitne napake pri presoji.

188 V zvezi s tem je treba spomniti, da imata v skladu s sodno prakso Svet in Komisija dolžnost, da preverita, ali škoda, ki jo sprejmeta kot podlago, dejansko izhaja iz dampinškega uvoza, in dolžnost, da ne upoštevata nobene škode, ki izhaja iz drugih dejavnikov (sodba Sodišča z dne 11. junija 1992 v zadevi Extramet Industrie proti Svetu, C-358/89, Recueil, str. I-3813, točka 16).

189 Dalje, v skladu s sodno prakso, na katero je opozorjeno v točki 136 zgoraj, se za vprašanje, ali so drugi dejavniki kot dampinški uvoz prispevali k škodi, ki jo je utrpela industrija Skupnosti, zahteva presoja zapletenih ekonomskih vprašanj, pri kateri imajo institucije široko diskrecijsko pravico, kar pomeni, da lahko sodišča Unije nad to presojo izvajajo le omejen nadzor.

190 V tem smislu je treba navesti, da sta instituciji v uvodnih izjavah od 131 do 133 začasne uredbe in od 97 do 99 izpodbijane uredbe izpostavili razloge, iz katerih sta šteli, da zvišanje proizvodnih stroškov ni moglo pretrgati vzročne zveze med dampinškim uvozom in škodo. Njuno sklepanje ima tri stopnje. Prvič, poudarili sta, da do zvišanj stroškov, ki jih je opaziti v industriji zlitin, navadno pride na globalni ravni in da torej enako prizadenejo vso svetovno industrijo. Drugič, navedli sta, da je v obravnavanem obdobju prišlo do zvišanja stroškov. Tretjič, ugotovili sta, da čeprav bi ta zvišanja delno nadomestili z zvišanjem prodajnih cen, industrija Skupnosti zaradi poceni dampinškega uvoza ne bi mogla na svojo prodajno ceno prenesti celotnega učinka zvišanj stroškov.

191 Tožeči stranki izpodbijata to sklepanje in opozarjata, da sta v upravnem postopku predložili dve vrsti dokazov za neobstoj vzročne zveze med dampinškim uvozom in

škodo. Po eni strani trdita, da sta predložili dokaz o tem, da so bile cene energije v Uniji višje kot na mednarodni ravni. Ob tem se sklicujeta na splošne trditve Komisije v „tretjem energetskem paketu“ in na trditve Alliance of Energy-Intensive Industries. Po drugi strani tožeči stranki zatrjujeta, da sta dokazali, da je povpraševanje po jeklu odločilno vplivalo na nezmožnost industrije Skupnosti za prenos zvišanja stroškov na cene. V zvezi s tem sta predložili grafikon, ki kaže gibanje proizvodnje jekla v Skupnosti glede na cene ferosilicija v Skupnosti. Po mnenju tožečih strank ta grafikon dokazuje, da cene ferosilicija v Skupnosti natančno sledijo proizvodnji jekla v njej in da je zato navedena proizvodnja jekla poglavitni dejavnik, ki določa ceno ferosilicija. Ta grafikon postavljata nasproti tistemu, ki sta ga instituciji predstavili v dokumentu o končnem razkritju in ki prikazuje, da ni korelacije med svetovnim povpraševanjem po jeklu in pogodbenimi cenami ferosilicija v Skupnosti.

192 Vendar je treba ugotoviti, da nobeden od dokazov, ki sta jih predložili tožeči stranki, ni odločilen. Najprej je treba glede dokaza o tem, da so bile cene energije v Skupnosti višje kot na mednarodni ravni, navesti, da se tožeči stranki zadovoljita s sklicevanjem na splošne trditve, ne predložita pa nobenih številčnih podatkov. Zlasti nista opravili natančne in številčne primerjave med skupnostnimi in svetovnimi cenami energije, prav tako pa nista dokazali, da je bilo to zvišanje cen energije v Skupnosti tako, da je bilo vzrok za škodo, ki jo je utrpela industrija Skupnosti.

193 Dalje, glede grafikona o gibanju proizvodnje jekla v Skupnosti glede na cene ferosilicija v Skupnosti je treba ugotoviti, da se tožeči stranki zadovoljita s tem, da na splošno – s sklicevanjem na ta grafikon – trdita, da cene ferosilicija v Skupnosti popolnoma sledijo proizvodnji jekla. Vendar pa nista analizirali tega grafikona z namenom dokazati,

da se je povpraševanje po jeklu (to je proizvodnja jekla) razvijalo tako, da proizvajalci Skupnosti v obdobju preiskave niso mogli prenesti zvišanja proizvodnih stroškov na cene. Poleg tega je treba opozoriti, da grafikon prikazuje povečanje proizvodnje jekla v prvih treh trimesečjih obdobja preiskave, ki je trajalo od 1. oktobra 2005 do 30. septembra 2006, do zmanjšanja pa je prišlo šele v zadnjem trimesečju. Grafikon prav tako prikazuje, da so cene ferosilicija v Skupnosti naraščale med celotnim obdobjem preiskave. Vendar pa tožeči stranki ne pojasnita, zakaj povečanje proizvodnje jekla v prvih treh trimesečjih obdobja preiskave ni zadostovalo za to, da bi privedlo do zvišanja cen, ki bi skupnostnim proizvajalcem ferosilicija omogočilo, da bi prevalili zvišanje proizvodnih stroškov na potrošnike.

194 Zato z dokazi, ki sta jih predložili tožeči stranki, ni mogoče dokazati, da je bilo povišanje stroškov vzrok za škodo, ki jo je utrpela industrija Skupnosti.

195 Glede na zgoraj navedeno, zlasti glede na sklepanje institucij v začasni uredbi in izpodbijani uredbi ter na nezadostnost dokazov, ki sta jih predložili tožeči stranki, je treba zavrniti njune trditve o očitnih napakah pri presoji.

196 Zato je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

– Očitek glede kršitve načela dobrega upravljanja in obveznosti obrazložitve

197 Tožeči stranki v bistvu trdita, da je Svet kršil dolžnost dobrega upravljanja in obveznosti obrazložitve, ker – čeprav sta med postopkom preiskave predložili številne dokaze o zvišanju proizvodnih stroškov – prestavitvi teh dokazov ni ne oporekal ne nanjo odgovoril.

198 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da je Svet – v nasprotju s tem, kar trdita tožeči stranki – odgovoril na dokaze, ki sta jih predložili. Tako sta po eni strani instituciji na trditve tožečih stranki glede proizvodnih stroškov odgovorili v uvodnih izjavah od 131 do 133 začasne uredbe, v dokumentu o končnem razkritju, v dokumentu o končnem razkritju glede CHEMK in v uvodnih izjavah od 97 do 99 izpodbijane uredbe. Po drugi strani sta instituciji na trditve tožečih strank glede povpraševanja po jeklu odgovorili v dokumentu o končnem razkritju in dokumentu o končnem razkritju glede CHEMK. Tako institucijama ni mogoče upravičeno očitati kršitve načela dobrega upravljanja in obveznosti obrazložitve.

199 Poleg tega, kot je bilo omenjeno v točki 162 zgoraj, se tožeči stranki ne moreta sklicevati na neupoštevanje dolžnosti skrbnega ravnanja in kršitev obveznosti obrazložitve, če v bistvu izpodbijata utemeljenost ugotovitve institucij. To, da tožeči stranki menita, da pojasnila, ki sta jih podali instituciji, niso zadovoljiva, namreč nikakor ne dokazuje, da sta ti zadnji kršili dolžnost skrbnega ravnanja in obveznost obrazložitve.

200 Iz tega sledi, da je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

201 Zaradi zgoraj navedenih razlogov je treba četrti del četrtega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

*Peti del četrtega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve glede analize škode, ki jo je utrpela družba Huta Laziska*

Trditve strank

202 Tožeči stranki trdita, da je Svet kršil obveznost obrazložitve, kot je opredeljena med drugim v sodbi Sodišča z dne 9. januarja 2003 v zadevi Petrotub in Republica proti Svetu (C-76/00 P, Recueil, str. I-79, točka 87), ker naj bi njegova trditev – v uvodni izjavi 101 izpodbijane uredbe – o vplivu, ki ga imajo podatki, ki se nanašajo posebej na družbo Huta Laziska, na ugotovitev škode, ne bila podprta z nobenim dokazom. Po mnenju tožečih strank je ta trditev „ponovitev“ ter ne prinaša nobene informacije in nobenega preverljivega razloga v podporo njegovi ugotovitvi, in to kljub, po eni strani, zahtevam, ki sta jih v tem smislu podali med drugim v pripombah na dokument o končnem razkritju, in, po drugi strani, dokazom, ki sta jih predložili med postopkom preiskave. Ti elementi naj bi dokazovali, da je družba Huta Laziska, najpomembnejši proizvajalec ferosilicija Skupnosti, v letih 2005–2006 po koncu spora s svojim dobaviteljem električne energije prenehala proizvajati ferosilicij in je zato

utrpela škodo, ki ni bila povzročena z uvozom, na katerega se nanaša postopek preiskave. Dalje tožeči stranki zatrjujeta, da je bilo zmanjšanje proizvodnje družbe Huta Laziska tolikšno, da je bila odgovorna za največji del zmanjšanja proizvodnje industrije Skupnosti kot celote.

203 Tožeči stranki v repliki izpodbijata stališče Sveta, v skladu s katerim naj ne bi zahtevali natančnejših pojasnil o oceni škode, ki jo je ta opravil brez upoštevanja podatkov, ki so se nanašali na družbo Huta Laziska, kot naj bi bilo razvidno iz uvodne izjave 101 izpodbijane uredbe. Tako naj bi tožeči stranki glede tega vložili poseben zahtevek 7. januarja 2008.

204 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

205 Tožeči stranki v bistvu trdita, da je Svet kršil obveznost obrazložitve, ker naj bi bila uvodna izjava 101 izpodbijane uredbe glede vpliva, ki ga imajo podatki, ki se nanašajo posebej na družbo Huta Laziska, na ugotovitev škode, „ponovitev“ in ne prinaša nobene informacije in nobenega preverljivega razloga v podporo njegovi ugotovitvi, in to kljub zahtevam, ki sta jih v tem smislu podali.

206 Kot je že bilo omenjeno v točki 162 zgoraj, se tožeči stranki ne moreta sklicevati na kršitev obveznosti obrazložitve, če v bistvu izpodbijata utemeljenost ugotovitve institucij. To, da tožeči stranki menita, da pojasnila institucij niso zadovoljiva, namreč

nikakor ne dokazuje, da sta ti zadnji kršili dolžnost skrbnega ravnanja in obveznost obrazložitve.

207 Poleg tega je treba dodati, da je iz točk 99 in 100 dokumenta o končnem razkritju in uvodnih izjav 100 in 101 izpodbijane uredbe razvidno, da sta instituciji presodili, po eni strani, da je treba vzrok za škodo analizirati na ravni industrije Skupnosti kot celote in da so bile informacije glede družbe Huta Laziska upoštevane ter, po drugi strani, da bi bili – čeprav bi bili podatki, ki se nanašajo na tega proizvajalca, izločeni iz analize ocene škode – trendi, ki jih je opaziti za preostanek industrije Skupnosti, še naprej izrazito negativni. Čeprav je te razlage seveda mogoče oceniti kot skromne, pa je v skladu s sodno prakso, na katero je opozorjeno v točki 44 zgoraj, iz njih jasno in nedvoumno razvidno sklepanje institucij. Vsekakor pa položaja v obravnavanem primeru nikakor ni mogoče primerjati s tistim iz zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 202 navedena sodba Petrotub in Republica proti Svetu, ki jo tožeči stranki navajata v svojih vlogah. V tej zadevi je namreč Sodišče ugotovilo, da se je Svet zgolj skliceval na določbe prava Skupnosti, ne da bi to zainteresiranim in Sodišču kakorkoli pojasnil.

208 Nazadnje je treba ugotoviti, da dejstvo, da instituciji nista odgovorili na zahtevo po posredovanju ocene škode, ki jo je utrpela industrija Skupnosti, iz te ocene pa je izključena družba Huta Laziska, samo po sebi ne pomeni kršitve obveznosti obrazložitve.

209 Iz tega sledi, da je treba peti del četrtega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

*Šesti del četrtega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve glede ugotovitev Sveta o vplivu uvoza iz tretjih držav*

Trditve strank

210 Tožeči stranki zatrjujeta, da je Svet kršil obveznost obrazložitve, ker je v uvodni izjavi 95 izpodbijane uredbe trdil, da uvoz iz tretjih držav ni prispeval k škodi, ki jo je utrpela industrija Skupnosti. V zvezi s tem se sklicujeta na pripombe na dokument o končnem razkritju, v katerih sta ob sklicevanju na dokaze, predložene skupaj z njunimi pripombami na dokument o začasnem razkritju, zatrjevali, da je ta trditev zmotna, ker se je uvoz iz Islandije in Venezuele od leta 2005 do obdobja preiskave močno povečal, in sicer na račun tržnih deležev skupnostnih proizvajalcev ferosilicija.

211 Tožeči stranki v repliki dodajata – v nasprotju s tem, kar zatrjuje Svet – da ni nasprotja med trditvijo, v skladu s katero je uvoz iz tretjih držav prispeval k škodi, ki jo je utrpela industrija Skupnosti, in trditvijo, v skladu s katero je dampinški uvoz prevzel „sproščeni prostor“, ki ga je sprostil uvoz iz Norveške, Venezuele in Islandije. Dampinški uvoz naj bi namreč med letoma 2004 in 2005 nadomestil ferosilicij iz Venezuele in Islandije. Hkrati naj bi se od leta 2005 do obdobja preiskave, torej v drugem obdobju, uvoz iz Venezuele in Islandije povečal in zato vplival na industrijo Skupnosti.

212 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

Presoja Splošnega sodišča

213 Tožeči stranki v bistvu zatrjujeta, da je Svet kršil obveznost obrazložitve, ker je v uvodni izjavi 95 izpodbijane uredbe trdil, da uvoz iz tretjih držav ni prispeval k škodi, ki jo je utrpela industrija Skupnosti.

214 Kot je bilo pojasnjeno med drugim v točki 162 zgoraj, se tožeči stranki ne moreta sklicevati na kršitev obveznosti obrazložitve, če v bistvu izpodbijata utemeljenost ugotovitve institucij. To, da tožeči stranki menita, da pojasnila institucij niso zadovoljiva, namreč nikakor ne dokazuje, da sta ti zadnji kršili dolžnost skrbnega ravnanja in obveznost obrazložitve.

215 Poleg tega je treba opozoriti, da sta instituciji v uvodnih izjavah od 115 do 121 začasne uredbe natančno preučili vpliv uvoza iz tretjih držav na stanje industrije Skupnosti. V uvodni izjavi 95 izpodbijane uredbe sta potrdili analizo, predstavljeno v začasni uredbi. Natančneje, instituciji sta v uvodnih izjavah 118 in 120 začasne uredbe veliko truda namenili preučitvi vpliva uvoza iz Venezuele in Islandije. V teh uvodnih izjavah sta med drugim pojasnili, da čeprav ni mogoče izključiti, da bi uvoz iz Islandije in

Venezuele lahko negativno vplival na stanje industrije Skupnosti, tega vpliva vendarle ni mogoče šteti za odločilnega glede na obseg in cene dampinškega uvoza. Iz tega je jasno in nedvoumno razvidno sklepanje institucij v teh uvodnih izjavah, tako da jima ni mogoče upravičeno očitati kršitve obveznosti obrazložitve.

216 Šesti del četrtega tožbenega razloga je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

5. *Peti tožbeni razlog: kršitev pravice tožečih strank do obrambe glede posredovanja informacij o začetku protidampinškega postopka*

*Trditve strank*

217 Tožeči stranki zatrjujeta, da je Svet kršil njuno pravico do obrambe, ker ni ugodil zahtevam, ki sta jih podali zato, da bi bili dodatni nezaupni podatki o dokazih, ki jih mora vsebovati pritožba, da privede do začetka protidampinškega postopka, vključeni v nezaupno dokumentacijo postopka.

218 Tožeči stranki v zvezi s tem na prvem mestu navajata, da sta v navedbah glede škode, ki sta jih podali 15. januarja 2007, in pripombah na dokument o začasnem razkritju zahtevali, naj se dostavijo nezaupni povzetki informacij, vsebovanih v pritožbi, ki se nanašajo posebej na izračun očitne potrošnje, osnovo za izračun stopnje dampinga in proizvodne stroške družb, ki so podale pritožbo. Pojasnjujeta, da bi morali biti ti

povzetki posredovani, da bi se po eni strani lahko ugotovilo, da so bile te informacije v pritožbi dejansko predložene v zadostni meri, da upravičijo trditve iz te pritožbe, in po drugi strani omogočilo zadevnim izvoznikom, da v obliki nezaupnega povzetka preučijo informacije, na podlagi katerih je Komisija štela, da je treba uvesti protidampinški postopek. Tožeči stranki zatrjujeta, da brez teh povzetkov nista mogli odgovoriti na očitke združenja Euroalliages iz pritožbe.

219 Natančneje, glede informacij o izračunu očitne potrošnje tožeči stranki pojasnjujeta, po eni strani, da je pritožba vsebovala dva nasprotujoča si sklopa podatkov o potrošnji (uvoz, izvoz, prodaja, zaloge in proizvodnja), razhajanje pa je bilo posledica različnih prilagoditev. Zaradi tega razhajanja naj bi tožeči stranki zahtevali pojasnila in uskladitev izračunov za oba sklopa. Od institucij naj ne bi prejeli ničesar. Po drugi strani, v odgovor na trditev Sveta, v skladu s katero je formula, ki je bila uporabljena za preračun različnih vrst ferosilicija v ferosilicij s 75 % čistosti, bila posredovana, tožeči stranki v repliki navajata, da nista zahtevali formule, ampak utemeljitev za uporabo take formule v položaju, v katerem ni potrebna nobena formula.

220 V zvezi z informacijami o osnovi za izračun stopnje dampinga tožeči stranki navajata, da so v prilogi Ca nezaupne različice pritožbe povzete vse podrobnosti, ki so glede dampinga bile posredovane tožečima strankama. Te strani pa naj bi bile prazne, kar naj bi pomenilo, da nista mogli preveriti, ali je pritožba vsebovala dokaze o dampingu in ali so ti bili zadostni.

221 V zvezi z informacijami o proizvodnih stroških družb, ki so podale pritožbo, tožeči stranki pojasnjujeta, da sta med upravnim postopkom opravili primerjavo gibanja proizvodnih stroškov, na katere se sklicuje pritožba, za celotno industrijo Skupnosti,

s podatki, vsebovanimi v odgovoru na protidampinški vprašalnik za vsakega proizvajalca Skupnosti. Primerjava naj bi pokazala pomembna odstopanja, kaj naj bi tožeči stranki navedlo k temu, da sta od Komisije zahtevali razkritje nezaupnih podatkov o vsakem od proizvajalcev Skupnosti, kot so navedeni v pritožbi. Komisija naj bi to razkritje brez utemeljitve zavrnila.

222 Na drugem mestu tožeči stranki zatrjujeta, da v dokumentacijo postopka ni bila vključena „koristna nezaupna različica“ informacij, ki so jih preskrbele družbe, ki so podprle pritožbo združenja Euroalliages. Dalje navajata, da – čeprav so nekatere informacije na koncu le bile predložene – je njihova verodostojnost zmanjšana zaradi ugotovljene neskladnosti v podatkih, o katerih pričajo različni dokumenti, ki so jih posredovale te družbe.

223 Svet ob podpori Komisije izpodbija trditve tožečih strank.

*Presoja Splošnega sodišča*

224 Na podlagi sodne prakse, na katero je že bilo opozorjeno v točki 52 zgoraj, in v skladu z načelom spoštovanja pravice do obrambe mora biti zainteresiranim podjetjem med upravnim postopkom omogočeno, da primerno predstavijo svoje stališče o resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin ter o dokazih, na katerih temelji trditev Komisije o obstoju dampinga in škode, ki naj bi s tem nastala. V zvezi s tem morajo institucije zadevnim podjetjem posredovati – če je zagotovljeno spoštovanje

poslovne skrivnosti – uporabne podatke za obrambo njihovih interesov in pri tem izbrati – po potrebi po uradni dolžnosti – ustrezne načine za tako posredovanje (zgoraj v točki 52 navedena sodba Al-Jubail Fertilizer proti Svetu, točka 17).

225 V zvezi s poslovno skrivnostjo je treba ponovno spomniti, da člen 19(1) osnovne uredbe (postal člen 19(1) Uredbe št. 1225/2009) določa, da vse informacije, ki so po svoji naravi zaupne ali ki jih stranke, udeležene v preiskavi, dostavijo na zaupni osnovi, pristojni organi obravnavajo kot take, če se predloži ustrezen razlog za to. Poleg tega se na podlagi člena 19(2) osnovne uredbe (postal člen 19(2) Uredbe št. 1225/2009) od zainteresiranih strank, ki dostavljajo zaupne informacije, zahteva, da za te informacije dostavijo povzetke, ki niso zaupni, razen v izjemnih okoliščinah, če informacije niso takšne, da jih je mogoče povzeti. Prav tako je v isti določbi določeno, da morajo ti povzetki biti dovolj podrobni, da dovoljujejo smiselno razumevanje vsebine informacij, predloženih v zaupni obliki.

226 To, ali je Svet resnično kršil pravico tožečih strank do obrambe, s tem da ni ugodil njunim zahtevam, podanim z namenom, da bi bili dodatni nezaupni podatki vključeni v nezaupno dokumentacijo postopka, je treba ugotoviti ob upoštevanju zgoraj navedenega.

227 Na prvem mestu tožeči stranki navajata, da sta v navedbah v zvezi s škodo, naslovljenih na Komisijo 15. januarja 2007, zahtevali, naj se nezaupni povzetki informacij, vsebovanih v pritožbi, ki se nanašajo na izračun potrošnje, osnovo za izračun stopnje dampinga in proizvodne stroške družb, ki so podale pritožbo, vključijo v nezaupno dokumentacijo postopka. Zaradi neobstoja teh informacij v nezaupni dokumentaciji naj tožeči stranki ne bi mogli odgovoriti na očitke iz pritožbe.

228 Glede izračuna potrošnje je treba najprej navesti, da sta tožeči stranki v navedbah v zvezi s škodo zahtevali posredovanje treh vrst podatkov: prvič, o utemeljitvi za uporabo formule za preračun vseh podatkov, ki se nanašajo na uvoz, v ferosilicij s 75 % čistosti, drugič, o pojasnitvi glede načina, na katerega je bil zaradi določitve dobav v notranjem prometu opravljen ta preračun, in, tretjič, o ocenjeni proizvodnji dveh proizvajalcev Skupnosti, družb SKW Trostberg AG in TDR – Metalurgija d. d., na katero je napoteno v tabeli o očitni potrošnji, ki je bila predložena v nezaupni različici pritožbe, in načinu, na katerega je bil opravljen preračun za te ocene.

229 Opozoriti pa je treba, da je formula, uporabljena za preračun različnih vrst ferosilicija v ferosilicij s 75 % čistosti, navedena v nezaupni različici pritožbe. Poleg tega je Komisija uporabo te formule tožečima strankama utemeljila v dodatnem dokumentu o začasnem razkritju, ki je bil na tožeči stranki naslovljen 10. septembra 2007 in iz katerega izhaja, da je bila uporabljena formula za preračun potrebna zaradi omogočanja primerne primerjave podatkov.

230 Prav tako je treba opozoriti, v zvezi z dobavami v notranjem prometu, da je iz nezaupne različice pritožbe razvidno, da so številčni podatki, ki se nanašajo na te dobave, temeljili na dejanskih dobavah, o katerih so podatke predložili različni pritožniki, na podlagi ferosilicija s 75 % čistosti, in na ocenah v zvezi z družbama SKW in TDR. Iz iste različice pritožbe je razvidno tudi to, da so se podatki o dejanskih dobavah šteli za zaupne. Ker so v nezaupni različici pritožbe navedeni skupni številčni podatki o dobavah v notranjem prometu, je treba šteti, da sta instituciji spoštovali člen 19(1) in (2) osnovne uredbe.

231 Nazadnje je treba v zvezi z ocenjeno proizvodnjo družb SKW in TDR opozoriti, da je Komisija v dodatnem dokumentu o začasnem razkritju pojasnila, da je ta temeljila na poznavanju trga s strani pritožnic in da se je zato štela za zaupno. Kot je omenjeno v točki 230 zgoraj, sta instituciji, ker so v nezaupni različici pritožbe navedeni skupni številčni podatki o dobavah v notranjem prometu, spoštovali člen 19(1) in (2) osnovne uredbe.

232 Glede na zgoraj navedeno je treba šteti, da tožeči stranki neupravičeno trdita, da jima niso bile posredovane informacije o izračunu potrošnje, katerih predložitev v nezaupni obliki sta zahtevali. Bile so namreč ali vključene v nezaupno dokumentacijo ali predmet dodatnega dokumenta o začasnem razkritju. Zato se tožeči stranki v zvezi s tem vidikom pritožbe na kršitev njune pravice do obrambe ne sklicujeta utemeljeno.

233 Dalje, glede osnove za izračun stopnje dampinga je treba ugotoviti, da je v nezaupni različici pritožbe vsebovana krajša, a jasna obrazložitev o načinu izračuna normalne vrednosti in izvozne cene. Poleg tega je v dodatnem dokumentu o začasnem razkritju natančno pojasnjen način, kako je bila izračunana normalna vrednost. Komisija se v tem zadnjem dokumentu še zlasti sklicuje na cene, ki so bile uporabljene kot osnova za izračun normalne vrednosti in ki so navedene v prilogah C 1, C 2, C 3 in C 4 nezaupne različice pritožbe. Zato je treba ugotoviti, da je bilo tožečima strankama v zvezi z osnovo za izračun stopnje dampinga na voljo dovolj podatkov za izvrševanje njune pravice do obrambe in da to, da so bile zadevne strani priloge Ca v nezaupni različici pritožbe prazne, ni imelo posledic.

234 Nazadnje, glede proizvodnih stroškov družb, ki so podale pritožbo, je treba ugotoviti, da so bili proizvodni stroški pritožnic kot celote navedeni v prilogi 5 nezaupne različice pritožbe. Ker so podatki o dejanskih proizvodnih stroških vsake pritožnice nesporno

zaupni podatki in ker so v nezaupni različici pritožbe vsebovani zbirni podatki o proizvodnih stroških pritožnic, sta instituciji pri ravnanju spoštovali člen 19(1) in (2) osnovne uredbe. Iz tega izhaja, da sta instituciji ob zagotovitvi spoštovanja poslovne skrivnosti dali na voljo tožečima strankama uporabne podatke za obrambo njunih interesov. Zato se tožeči stranki glede proizvodnih stroškov družb, ki so podale pritožbo, na kršitev svoje pravice do obrambe ne sklicujeta utemeljeno.

235 Na drugem mestu tožeči stranki grajata Svet, ker v dokumentacijo postopka ni vključil „koristne nezaupne različice“ informacij, ki so jih preskrbele družbe, ki so podprle pritožbo združenja Euroalliages. Dalje navajata, da – čeprav so nekatere informacije na koncu le bile predložene – je njihova verodostojnost zmanjšana zaradi ugotovljene neskladnosti v podatkih, o katerih pričajo različni dokumenti, ki so jih posredovale te družbe.

236 V zvezi s tem je treba opozoriti na pomanjkljivo natančnost teh trditev in skleniti, da jih je treba na podlagi člena 21, prvi odstavek, Statuta, ki se na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta in člena 44(1)(c) in (d) Poslovnika Splošnega sodišča uporablja za Splošno sodišče in kot ga interpretira sodna praksa, na katero je opozorjeno v točki 60 zgoraj, razglasiti za nedopustne. Tožeči stranki namreč v zvezi z nezaupnimi različicami, ki jih štejeta za premalo koristne, ne ponudita nikakršnih pojasnil. Zlasti ne pojasnita, ali gre za nezaupne različice dokumentov, predloženih v podporo pritožbi, ali za nezaupne različice pozneje predloženih dokumentov. Poleg tega ničesar ne pojasnita glede podatkov, ki jih štejeta za neskladne. Zato je treba ta očitek zavreči kot nedopusten.

237 Iz tega sledi, da je treba peti tožbeni razlog zavrniti kot delno neutemeljen in delno nedopusten.

238 Zaradi zgoraj navedenih razlogov je treba zavrniti tožbo v celoti.

239 Prav tako je treba zavrniti predlog tožečih strank za sprejetje ukrepov procesnega vodstva in pripravljalnih ukrepov. Po eni strani namreč tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj odredi predložitev informacij v podporo uvodne izjave 101 izpodbijane uredbe glede vpliva podatkov, ki se nanašajo posebej na družbo Huta Laziska, na ugotovitev škode. Ker je bilo v točkah od 205 do 209 zgoraj ugotovljeno, da je bila navedena uvodna izjava ustrezno obrazložena, ni treba ugoditi predlogu tožečih strank. Po drugi strani tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj odredi predložitev informacij glede izračuna potrošnje, osnove za izračun stopnje dampinga in proizvodnih stroškov vsake od družb, ki so podale pritožbo, tako da bi bilo mogoče preveriti, ali je začetek preiskave temeljil na zadostnih dokazih o dampingu in škodi. Vendar je bilo v točkah od 224 do 234 zgoraj ugotovljeno, da sta tožeči stranki prejeli koristne podatke za obrambo njunih interesov glede vsakega od teh treh sklopov informacij. Zato tudi v tem pogledu ni treba ugoditi predlogu tožečih strank.

**Stroški**

240 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeči stranki nista uspeli, se jima v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo stroškov.

241 Na podlagi prvega pododstavka člena 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika države članice in institucije, ki so se kot intervenientke udeležile postopka, nosijo svoje stroške. Zato Komisija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) in Kuzneckie ferrosplavy OAO (KF) nosita svoje stroške in stroške, ki so nastali Svetu Evropske unije.**

3. **Evropska komisija nosi svoje stroške.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 25. oktobra 2011.

Podpisi

# Kazalo

Dejansko stanje ..... II - 7368

Postopek in predlogi strank ..... II - 7372

Pravo ..... II - 7374

1. Prvi tožbeni razlog: uporaba hipotetičnega dobička pri oblikovanju izvozne cene .. II - 7374

Prvi del prvega tožbenega razloga: napačna uporaba prava pri razlagi člena 2(9) osnovne uredbe ..... II - 7374

Trditve strank ..... II - 7374

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7375

Drugi del prvega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve ..... II - 7380

Trditve strank ..... II - 7380

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7381

Tretji del prvega tožbenega razloga: kršitev pravice tožečih strank do obrambe .... II - 7383

Trditve strank ..... II - 7383

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7383

Četrti del prvega tožbenega razloga: kršitev načela dobrega upravljanja ..... II - 7385

Trditve strank ..... II - 7385

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7386

2. Drugi tožbeni razlog: cenovna zaveza, ki jo je ponudila družba Silmak ..... II - 7387

Prvi del drugega tožbenega razloga: kršitev načela enakega obravnavanja ..... II - 7387

Trditve strank ..... II - 7387

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7388

Drugi del drugega tožbenega razloga: kršitev členov 6(7), 8(4) in 20(1) osnovne uredbe ..... II - 7392

Trditve strank ..... II - 7392

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7393

Tretji del drugega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve ..... II - 7395

Trditve strank ..... II - 7395

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7396

Četrti del drugega tožbenega razloga: kršitev pravice tožečih strank do obrambe .. II - 7397

Trditve strank ..... II - 7397

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7398

3. Tretji tožbeni razlog: ugotovitev škode ..... II - 7399

Trditve strank ..... II - 7399

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7401

4. Četrti tožbeni razlog: analiza vzročne zveze med dampinškim uvozom in škodo ... II - 7407

Prvi del četrtega tožbenega razloga: vpliv umika proizvajalcev iz tretjih držav s trga Skupnosti ter preusmeritve in zmanjšanja proizvodnje nekaterih proizvajalcev Skupnosti na industrijo Skupnosti ..... II - 7408

Trditve strank ..... II - 7408

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7410

– Očitek glede tržnih deležev, ki so jih sprostili proizvajalci tretjih držav in Skupnosti ..... II - 7410

– Očitek glede pomena in vzroka prostovoljnega zmanjšanja proizvodnje s strani industrije Skupnosti ..... II - 7415

– Očitek glede kršitve pravice tožečih strank do obrambe ..... II - 7416

– Očitek glede kršitve dolžnosti skrbnega ravnanja in obveznosti obrazložitve ..... II - 7417

Drugi del četrtega tožbenega razloga: vzroki za škodo, ki so jo posamično utrpeli člani industrije Skupnosti ..... II - 7418

Trditve strank ..... II - 7418

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7419

Tretji del četrtega tožbenega razloga: zmanjšanje proizvodnje industrije Skupnosti II - 7422

Trditve strank ..... II - 7422

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7423

Četrti del četrtega tožbenega razloga: vpliv zvišanja stroškov industrije Skupnosti .. II - 7423

Trditve strank ..... II - 7423

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7425

– Očitek glede očitnih napak pri presoji ..... II - 7425

– Očitek glede kršitve načela dobrega upravljanja in obveznosti obrazložitve ..... II - 7429

Peti del četrtega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve glede analize škode, ki jo je utrpela družba Huta Laziska ..... II - 7430

Trditve strank ..... II - 7430

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7431

Šesti del četrtega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve glede ugotovitev Sveta o vplivu uvoza iz tretjih držav ..... II - 7433

Trditve strank ..... II - 7433

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7434

5. Peti tožbeni razlog: kršitev pravice tožečih strank do obrambe glede posredovanja informacij o začetku protidampinškega postopka ..... II - 7435

Trditve strank ..... II - 7435

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 7437

Stroški ..... II - 7442